

Arrest

nr. 348 310 van 10 juni 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DIENI
Rue Pasteur 37
4430 ANS

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 10 juli 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 juni 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 januari 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 februari 2026.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES TORRES LOREDO.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat J. DIENI verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, van Palestijnse origine en afkomstig uit Gaza, dient op 28 oktober 2024 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) gehoord op 11 juni 2025.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 25 juni 2025 een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming, wegens bescherming in een andere EU-lidstaat.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent van Palestijnse oorsprong, Arabier en moslim. U bent geboren te Gaza city op 27/01/1996 en woonde van geboorte tot vertrek in het Nuseirat vluchtelingenkamp in Gaza. U studeerde af als boekhouder aan de universiteit. Op 1 oktober 2023 verliet u Gaza. Terwijl u in België was, bent u getrouwd. U was zelf fysiek niet aanwezig.

Via Egypte reisde u naar Turkije waar u aankwam in Istanboel en onmiddellijk doorreisde naar Izmir. U verbleef daar drie dagen en reisde door naar Bodrum. Daar verbleef u 15 tot 20 dagen waarna u naar Griekeland reisde per boot. U kwam aan in Kos op 18/10/2023 en vroeg internationale bescherming aan op 09/11/2023. U werd erkend als vluchteling op 13/11/2025.

Een maand tot 40 dagen na uw aankomst moest u het opvangcentrum verlaten. U kreeg ruzie met de security aan de ingang van het opvangkamp. U wachtte er drie uren, maar toen de avond viel, vertrok u richting het centrum van de stad. Daar werd u aangevallen door twee jongens op een motor die een blik heel hard op uw borstkas gooiden. U werd bang en liep weg. U belde uw kennissen op en vertelde dat u dringend geld nodig had, uit angst wilde u niet op straat slapen, maar het was te laat om geld te ontvangen. U sliep die nacht in een tuin aan een Arabisch café en vertrok de dag nadien richting Athene.

In Athene verbleef u een week. De dag na uw aankomst vond u een plaats in een appartement via een Egyptenaar. U diende vooraf te betalen. Toen u het appartement binnenging merkt u dat er allerlei illegale zaken aan de gang waren. U weigerde er te blijven maar de Egyptenaar wilde u uw geld niet teruggeven. U vroeg hulp aan andere Arabieren in Athene en u ging naar de politie. Ze vertelden u dat ze op de hoogte waren van het probleem, maar u werd niet binnengelaten in het politiekantoor om klacht neer te leggen. U verbleef de rest van de week in de tuin van een kerk. U hoorde dat in Thessaloniki u makkelijker aan uw verblijfsdocumenten zou komen. Samen met andere vrienden uit het opvangcentrum in Kos, die ondertussen in Athene waren aangekomen, vertrok u met de bus naar Thessaloniki. Daar vonden jullie een onderkomen bij een Palestijn waar een maand verbleef. U verbleef nog 7 à 10 dagen in een park in Thessaloniki tot u vertrok naar België.

In Thessaloniki schreef u zich in bij een organisatie die opvang zocht voor vluchtelingen, maar er werd u verteld dat de wachttijd zes maand was. Verder deed u beroep op de ngo 'Wave' die douches, voedsel, internet en overdag een opvangplek voorzag. Via contacten kwamen jullie in het gemeentehuis bij een vrouw terecht die een beetje Arabisch sprak en die jullie hielp met alle afspraken en contacten om jullie verblijfsdocumenten in orde te krijgen. De dag nadat u uw documenten ontving, vertrok u met het vliegtuig naar België. U kwam aan op 23/01/2024 en diende een VIB in op 26/01/2024. U kreeg echter geen opvangplaats in België. Omdat u nergens terecht kon, besloot u naar Duitsland te gaan, waar u VIB deed op 01/02/2024. U bleef tot oktober in Duitsland en keerde toen terug naar België op 21/10/2025 en vroeg opnieuw asiel aan op 26/10/2024.

Ter staving van uw asielrelaas legt u de volgende documenten neer: uw ADET (orgineel), uw vluchtelingenpaspoort (origineel), een kopie van uw Palestijns paspoort, een kopie van uw schoolrapporten, een kopie van uw UNRWA kaart, een kopie van een armoedeverklaringen, een kopie van uw geboorteakte.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980.

Uit de elementen die voorhanden zijn in uw administratief dossier (Analyse derde landen, landinfo 1) blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland. Deze vaststelling wordt door u niet betwist.

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere

lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C 163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigten van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigten gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigten van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een “bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid” moet worden bereikt, wat slechts het geval is “wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid” [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén “zeer verregaande materiële deprivatie” teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie niét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigten van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigten [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Het Commissariaat-generaal is zich bewust van het gegeven dat diverse bronnen en rapporten waarop het acht vermag te slaan sinds enkele jaren een problematisch en precair beeld beschrijven op het vlak van de levensomstandigheden van begunstigten van internationale bescherming in Griekenland. Deze situatie wordt mee ingegeven door het Griekse politieke en socio-economische klimaat, en brengt voor (terugkerende) statushouders meer bepaald met zich mee dat zij zich geconfronteerd kunnen zien met administratieve complicaties bij de afgifte of hernieuwing van elementaire documenten die op hun beurt de toegang tot

basisvoorzieningen (huisvesting, voedsel, hygiëne, medische zorgen) kunnen bemoeilijken (zie: Country Report: Greece. Update 2023, gepubliceerd door AIDA/ECRE d.d. 6/2024 en beschikbaar op https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2024/06/AIDA-GR_2023-Update.pdf; Verslag feiten-onderzoek naar statushouders in Griekenland, gepubliceerd door het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken d.d. juni 2022 en beschikbaar op <https://www.rijksoverheid.nl/documenten/ambtsberichten/2022/06/24/verslagfeitenonderzoek-naar-statushouders-in-griekenland-juni-2022>; en Beneficiaries of international protection in Greece. Access to documents and socio-economic rights, gepubliceerd door RSA/PRO ASYL d.d. maart 2024 en beschikbaar op https://rsaeean.org/wp-content/uploads/2024/04/2024-03_RSA_BIP.pdf).

Echter, de commissaris-generaal is van oordeel dat deze informatie niet toelaat om te concluderen dat een (terugkerende) begunstigde van internationale bescherming in Griekenland er op systematische wijze in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie verkeert of zal terechtkomen die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Het Commissariaat-generaal heeft in dit verband overigens evenmin kennis van jurisprudentie van bijvoorbeeld het Europees Hof voor de Rechten van de Mens of arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in deze zin.

Het Commissariaat-Generaal is derhalve van mening dat, hoewel een grotere voorzichtigheid aan de dag moet worden gelegd bij het onderzoek naar de levensomstandigheden van begunstigten van internationale bescherming in Griekenland en de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° in een aantal gevallen niet aan orde zal zijn, een individuele analyse noodzakelijk blijft. Het Commissariaat-Generaal besteedt hierbij in het bijzonder aandacht voor het bestaan van een verhoogde kwetsbaarheid van de verzoekers, aan hun individuele profiel en hun vermogen om rechten te doen gelden, stappen te ondernemen en in hun eigen basisbehoeften te voorzien.

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Vooreerst dient erop gewezen dat u een status van vluchteling werd toegekend in Griekenland op 13/11/2023 (zie Cedoca, Aanvraag derde landen, landinfo 1) en uit uw verklaringen blijkt dat uw ADET en paspoort kreeg in januari 2024 (NPO, p. 6). Beiden documenten legde u voor tijdens uw gehoor, en daaruit blijkt dat beide nog geldig zijn. Uw verklaarde eveneens dat u over een document in verband met uw fiscaal registratienummer beschikte en dat u volgens uw verklaringen nodig had om uw ADET te kunnen verkrijgen (NPO, p. 7).

Uit uw verklaringen blijkt ook dat reeds bij uw vertrek uit Gaza de intentie had om naar België te komen (NPO, p. 16). Verder blijkt uit uw verklaringen dat u de dag na het verkrijgen van uw documenten vertrok u naar België (NPO, p. 14). Deze vaststellingen wijzen geenszins op een oprechte inspanning om zich in Griekenland te proberen integreren en vestigen.

Uit objectieve informatie blijkt dat personen die na 31 december 2020 een aanvraag voor internationale bescherming indienen in Griekenland automatisch een AFM-nummer krijgen wanneer ze hun kaart als verzoeker van internationale bescherming krijgen (Cfr. Begunstigten van internationale bescherming in Griekenland. Toegang tot documenten en sociaal-economische rechten, gepubliceerd door RSA/PRO ASYL, p. 18, maart 2023, beschikbaar op : https://rsaeean.org/wp-content/uploads/2023/03/2023-03_RSA_BIP.pdf; Greece Refugee Info, 17 november 2022, beschikbaar op: <https://greece.refugee.info/en-us/articles/4985668588951>). Het CGVS wijst erop dat het fiscaal registratienummer toegang geeft tot de arbeidsmarkt, het openen van een bankrekening en het huren van een woning. Het fiscaal registratienummer (AFM) blijft geldig zolang de verblijfsvergunning (ADET) ook geldig is (Ibidem). Als de verblijfsvergunning (ADET) verloopt, wordt het fiscaal registratienummer (AFM) gedeactiveerd totdat de verblijfsvergunning (ADET) wordt verlengd (Ibidem).

In dit geval hebt u uw verzoek om internationale bescherming na 31 december 2020 ingediend. Daarom moet worden opgemerkt dat u, toen u in Griekenland was als verzoeker, een fiscaal registratienummer had waarmee u toegang had tot de arbeidsmarkt, het openen van een bankrekening en het huren van een woning. Het Commissariaat-generaal is daarom van mening dat u bepaalde stappen hebt kunnen ondernemen om werk te vinden en in uw levensonderhoud te voorzien. Als begunstigde van internationale bescherming werd u een ADET verleend. U moest vervolgens een afspraak maken bij de verantwoordelijke 'Taks Office' om de gegevens van uw AFM bij te werken (Cfr. Recognised Refugees 2025. Access to

documents and socio-economic rights p. 20-21, gepubliceerd door RSA d.d. april 2025 en beschikbaar op https://rsaegean.org/wp-content/uploads/2025/04/RSA_BIP_Report_EN.pdf.

Zoals u ook gedaan heeft (NPO, p.7) waardoor u dus over een geldig AFM beschikt, gezien uw ADET nog geldig is tot 12/06/2026 (RSA/PRO ASYL, Beneficiaries of international protection in Greece - Access to documents and socio-economic rights , maart 2024, p. 20: " the AFM is automatically deactivated upon **the expiry of the ADET** and cannot be used until the ADET is renewed").

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van werkgelegenheid, sociale bijstand en huisvesting, voldoet deze situatie daarnaast niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie. Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

Wat betreft uw verklaringen dat u medische zorg werd ontzegd in het vluchtelingenkamp na aankomst (NPO, p. 17) en dat er geen psychische steun is voor vluchtelingen (NPO, p. 23) dient te worden opgemerkt dat deze feiten situeren zich op een welbepaalde plaats, gedurende een welbepaalde periode en binnen een welbepaalde context voor uw erkenning tot vluchteling. Bovendien blijkt dat de dokter u liet wachten en u de derde dag zelf niet meer ging (NPO p.17-18). Nadien heeft u geen medische verzorging meer nodig gehad (NPO p.18). Bijgevolg kan u op basis van deze ene blote bewering niet aannemelijk maken dat u op structurele wijze verstoken zou blijven van medische verzorging.

Het Commissariaat-generaal wijst erop dat personen die internationale bescherming genieten, om een sociale zekerheidsnummer (AMKA) te verkrijgen, zich binnen een maand na de afgifte van hun verblijfsvergunning (ADET) naar een dienstverleningscentrum voor de burger moeten begeven om hun voorlopig sociale zekerheidsnummer (PAAYPA) om te zetten in een sociaalzekerheidsnummer (AMKA). Objectieve informatie wijst niet op bijzondere problemen bij het voltooien van deze procedures in de periode 2020-2023 (AIDA, Landenrapport: Griekenland. Update 2023, beschikbaar op : https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2024/06/AIDAGR_2023-Update.pdf; Beneficiaries of international protection in Greece - Access to documents and socioeconomic rights , gepubliceerd door RSA/PRO ASYL, blz. 19, maart 2023, beschikbaar op : https://rsaegean.org/wp-content/uploads/2023/03/2023-03_RSA_BIP.pdf; Beneficiaries of international protection in Greece - Access to documents and socio-economic rights, gepubliceerd door RSA/PRO ASYL in maart 2024 (beschikbaar op: https://rsaegean.org/wp-content/uploads/2024/04/2024-03_RSA_BIP.pdf). U toont niet aan dat het voor u niet mogelijk was om uw AMKA aan te vragen of te activeren (NPO, p. 14 en p. 17). Het komt aan de verzoeker toe om de nodige stappen te ondernemen om zijn rechten in Griekenland te doen gelden.

De informatie toont aan dat zelfs als u deze stappen niet had ondernomen, en als u dus de stappen moet ondernemen die nodig zijn in geval van terugkeer om er een te verkrijgen, u niet verstoken zou zijn van gratis toegang tot medische noodhulp, op voorwaarde dat u naar een openbaar ziekenhuis of medisch centrum gaat ("If you do not have an AMKA, but you have a prescription from a doctor at a public hospital or medical centre, even if it is hand written, you can get your medicines **for free** from the pharmacy at the hospital where the doctor provided the prescription") UNHCR Greece, Living In Greece – Access to healthcare, beschikbaar op : <https://help.unhcr.org/greece/living-in-greece/access-to-healthcare/>; AIDA, Landenrapport: Griekenland. Update 2023, beschikbaar op : https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2024/06/AIDA-GR_2023-Update.pdf; Refugee.info Greece - Health care without a social security number (PAAYPA or AMKA) van 29 april 2024, beschikbaar op: <https://greece.refugee.info/en-us/articles/4985632313623>). Verschillende Ngo's bieden ook medische en psychosociale hulp en begeleiding aan aan begunstigten van internationale bescherming in Griekenland (UNHCR Greece, Living In Greece – Access to healthcare, beschikbaar op : <https://help.unhcr.org/greece/living-in-greece/accessto-healthcare>; en Communication on the status of migration management in mainland Greece (p. 4, 12)). Toegang tot psychologische en psychiatrische gezondheidszorg is ook mogelijk in bepaalde omstandigheden: mensen die noch een voorlopig sociale zekerheidsnummer (PAAYPA), noch een sociaalzekerheidsnummer (AMKA) hebben, kunnen gratis psychiatrische en neurologische geneesmiddelen krijgen als deze worden voorgeschreven door een psychiater of neuroloog die werkzaam is in een openbaar of particulier ziekenhuis en/of in lokale

Bijgevolg, en gelet op het feit dat u zich niet beroept op een bijzondere kwetsbaarheid die een zware, complexe en regelmatige behandeling zou vereisen, is het Commissariaat-Generaal van oordeel dat u niet hebt aangetoond dat u, in geval van terugkeer naar Griekenland, zou worden geconfronteerd met een situatie die in strijd is met artikel 3 EVRM wegens de moeilijkheden om toegang te krijgen tot medische verzorging.

Wat betreft het vinden van werk dient te worden opgemerkt dat u er toch in slaagde om 1 dag te werken in Thessaloniki. Uit uw verklaringen blijkt dat u wel zocht naar werk door rond te vragen maar dat u de lonen onaantvaardbaar laag vond (NPO, p.21). Verder deed u geen inspanningen om duurzaam werk te vinden gezien u vertrok de dag nadat u uw verblijfsdocumenten verkreeg. Het gegeven dat u ook de moeite niet deed om uw amka op orde te brengen is niet ernstig gezien deze nodig is voor toegang tot de arbeidsmarkt.

Wat betreft uw zoektocht naar huisvesting dient erop gewezen dat u zowel in Athene als in Thessaloniki erin slaagde om een onderkomen te vinden (NPO, p. 19 en p. 20) en dat u in Thessaloniki zich registreerde om opvang te krijgen (NPO, p. 21) en overdag opvang vond bij de ngo Wave in Thessaloniki (NPO, p. 21). U vond telkens de middelen om de huur te betalen (NPO, p. 19 en p. 21). Verder blijkt uit uw verklaringen dat u verder geen pogingen deed om uw administratie op orde te krijgen zodat u een legale huurwoning kon vinden, u vertrok immers de dag nadat u uw Griekse verblijfsdocumenten kreeg (NPO, p. 17).

Wat betreft uw verklaringen omtrent het racisme in Griekenland dat u zou verhinderen om terug te keren, blijkt uit uw verklaringen dat u werd aangevallen in Kos nadat u het kamp had verlaten (NPO, pp. 18-19). Er moet vooreerst worden opgemerkt dat u niet op overtuigende wijze aantoont dat u, rekening houdend met uw individuele situatie, de nodige ernstige pogingen ondernomen hebt om er uw rechten te doen gelden, u diende immers geen klacht in tegen uw aanvallers bij de Griekse politie (NPO, p. 19). U legt echter géén overtuigende stavingsstukken neer wat betreft de gebeurtenissen die u naar eigen zeggen te beurt zijn gevallen, noch wat betreft eventuele ernstige initiatieven die u hierop ondernomen hebt om bescherming af te dwingen. Bovendien ging het om een éénmalige gebeurtenis die onvoldoende zwaarwichtig is om als mensonwaardige behandeling te worden aangemerkt.

Wat betreft de behandeling van de politie bij aankomst, die u als vernederend ervaarde omdat u uw kledij moest uitdoen en niet terugkreeg (NPO, p. 23) dient te worden opgemerkt dat dit gaat over een specifieke situatie, die zich eenmalig voordeed en waaruit u geen actuele vrees kan aantonen. Verder zijn er de problemen die u had met de politie in Athene, waarbij u geen klacht mocht indienen tegen de Egyptische eigenaar van het appartement, dient te worden opgemerkt dat ook deze situatie eenmalig was, en dat nergens uit uw verklaringen blijkt dat u verdere stappen heeft gezet om deze situatie aan te klagen (zoals een aangifte in een ander kantoor, hulp van een NGO of advocaat inroepen voor het indienen van uw klacht, het aanschrijven van de ombudsman ...) wat in de door u geschetste context wel kon verwacht worden (NPO, p. 23). Over uw verklaring dat de politie u haatte en u altijd tegenhield om te controleren, zowel in Athene als in Thessaloniki, dient te worden opgemerkt dat u een situatie beschrijft die niet voldoende zwaarwichtig is om te worden aangemerkt als een vernederende of onmenselijke behandeling.

Wat betreft uw verklaring dat u geen kans kreeg om te integreren of de Griekse taal te leren (NPO, p. 23) dient erop gewezen dat u slechts vier maand in Griekenland verbleef, en onmiddellijk vertrok na de toekenning van uw verblijfsdocumenten waaruit kan afgeleid worden dat u geen intentie had om een duurzaam verblijf in Griekenland uit te bouwen.

Waar uw advocaat en uzelf kanttekeningen plaatsen bij het gebrek aan mogelijkheden op gezinshereniging in Griekenland (NPO, p. 24) kan niet worden ingezien op welke wijze u dergelijke wetskritiek, die betrekking zou hebben op de vigerende Griekse wetgeving, dienstig kunt aanvoeren in het kader van onderhavig verzoek om internationale bescherming. Nog daar gelaten u evenmin aantoont dat u uw kritieken in dit verband niet kon of kunt doen gelden in Griekenland aan de hand van de mogelijkheden die de Griekse wetgeving u terzake biedt, moet wat betreft de rechten die worden toegekend aan personen die internationale bescherming genieten in de respectieve lidstaten van de Europese Unie worden opgemerkt dat er hiertussen verschillen kunnen bestaan. Het gegeven dat er zulke verschillen bestaan brengt op zich evenwel niet met zich mee dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een (reëel risico op een) situatie van zeer verregaande materiële deprivatie die zo ernstig is dat uw toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in hoger genoemde jurisprudentie van het Europees Hof van Justitie. Volledigheidshalve dient er aan toegevoegd dat uw huwelijk louter op verklaringen is gebaseerd (NPO, p. 4), en u hiervan geen rechtsgeldig document neerlegde.

Ten slotte wijst het Commissariaat-generaal erop dat u uit uw verklaringen wel blijkt dat u over de nodige zelfredzaamheid beschikt om een woonplaats en hulp te vinden bij organisaties om in uw basisbehoeften te

voorzien (NPO, p. 21), om te vertrekken uit Kos en Athene, en om uw verblijfsdocumenten te verkrijgen in Thessaloniki (NPO, p. 15). Dit getuigt van een zekere keuzevrijheid. Bovendien bleek uit uw verklaringen dat u de nodige financiële draagkracht had om in Griekenland in uw bestaan te voorzien en om een vliegticket te bekostigen naar België. U gaf aan dat u geld kon lenen en uw netwerk kon aanspreken indien nodig (NPO, p. 16). Nergens in uw verklaringen vinden we elementen die erop wijzen dat u bij terugkeer niet zou kunnen terugvallen op uw netwerk en de ondersteuning die u had in Griekenland om de periode te overbruggen waarbij u de nodige stappen zet om uw administratieve toestand in orde te brengen.

Wat betreft de documenten die u neerlegt dient te worden opgemerkt dat u deze niet het vermogen hebben om bovenstaande vaststellingen te wijzigen. De documenten uit Gaza: de kopie van uw identiteitskaart, de kopie van uw Palestijns paspoort, een UNRWA kaart van uw familie, uw schoolresultaten dient te worden opgemerkt dat deze geen betrekking hebben op uw asielmotieven ten aanzien van Griekenland. Verder legde u uw Griekse verblijfstitel (ADET) en uw reispaspoort van Griekenland neer. Deze bevatten louter persoonsgegevens en bevestigen dat uw Griekse verblijfsdocumenten nog steeds geldig zijn. Verder bevatten zij geen elementen die bovenstaande vaststellingen in positieve zin kunnen ombuigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Griekenland en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar uw land van herkomst.”

2. Verzoekschrift en stukken

Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen “8/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7, 49, 57/6, 57/6/3 §3, 3°” van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gelezen in overeenstemming met de artikelen 29, 30, 32 en 34 van Richtlijn 2011/95 / EU betreffende normen betreffende de voorwaarden waaraan onderdanen van derde landen of staatlozen moeten voldoen om in aanmerking te komen voor internationale bescherming, tot een status uniform voor vluchtelingen of personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en de inhoud van deze bescherming (herschikking), ook gelezen in overeenstemming met de artikelen 33 en 46 van Richtlijn 2013/32 van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor internationale bescherming verlenen en intrekken”, van de artikelen 1A en 1D van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen (hierna: het Vluchtelingenverdrag), en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM). Verzoeker maakt tevens gewag van machtsoverschrijding.

Verzoeker begint zijn betoog met een theoretische uiteenzetting omtrent de rechtsgronden en bewijslast. Vervolgens stelt hij dat de bestreden beslissing niet binnen een redelijke termijn werd genomen, wat volgens hem nalatig is, gelet op de beperkte geldigheidsduur van de Griekse verblijfstitel. Tevens stelt hij de actualiteit van zijn verblijfsstatus in Griekenland in vraag. Verzoeker haalt hierbij algemene informatie aan omtrent de moeilijkheden bij de hernieuwing van een Griekse ADDET. Verder verwijst hij naar rechtspraak en verschillende rapporten die betrekking hebben op de situatie van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland. Verzoeker haalt nog aan dat hij een psychische kwetsbaarheid kent en verwijst hiertoe naar de nota van Ulyse van 20 juni 2024 omtrent de psychologische situatie van Palestijnen (gevoegd als stuk 2 bij het verzoekschrift) en naar de notities van het persoonlijk onderhoud. Hij bemerkt hierbij dat zijn vrouw zich nog in Gaza bevindt en klaagt aan dat er voor statushouders in Griekenland geen mogelijkheid is tot gezinshereniging. Hij geeft ook aan dat hij mogelijk diabetes heeft.

Verzoeker vervolgt met een bespreking van algemene informatie met betrekking tot huisvesting, toegang tot gezondheidszorg, toegang tot de arbeidsmarkt, het racisme en het gebrek aan effectieve bescherming en verwijst daarbij naar zijn eigen verklaringen. Hij stelt dat het hem in de voorliggende omstandigheden niet kan worden verweten niet in Griekenland te hebben willen blijven.

Verzoeker gaat tot slot in op zijn nood aan bescherming ten aanzien van Gaza ten gevolge van de humanitaire omstandigheden aldaar alsook veiligheidssituatie. Hij verwijst in het kader hiervan naar verschillende rapporten.

3. Aanvullende nota's

3.1. De verwerende partij maakt op 28 januari 2026 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) een aanvullende nota over waarin een

evaluatie wordt gemaakt van de actuele situatie van personen met een internationale beschermingsstatus in Griekenland. Zij verwijst via consulteerbare weblinks naar:

- CEDOCA, *COI Focus Griekenland. HELIOS+ en Helios Junior*, 17 september 2025;
- AIDA/ECRE, *Country Report : Greece. Update 2024*, september 2025;
- Bundesverwaltungsgericht, Pressemitteilung nr. 30/2025, 16 april 2025; Bundesverwaltungsgericht, Jgement BVerwG 1 C 18.24, 16 april 2025;
- Verwaltungsgerichtshof Kassel, Pressemitteilung, 2 september 2024;
- Bundesverfassungsgericht, beslissing van 1 april 2025 – 2BvR 1425/24;
- Bundesverfassungsgericht, arrest D-2590/2025, 11 september 2025.

Zij voegt bij de aanvullende nota ook nog dit stuk toe: *“Nota A.M.K.A. wetgeving Griekenland, 16 januari 2026, juridische dienst CGVS”* (hierna: AMKA-nota van 16 januari 2026) alsook verschillende bijlagen, waaronder een Engelse vertaling van de AMKA-verordening van 23 december 2023, een Franse vertaling van artikel 33 van de wet 4368/2016 en een Franse vertaling van de omzendbrief van 3 november 2025 en een e-mail uitwisseling tussen het CGVS en de Griekse Asylum Service.

3.2. Op 4 februari 2026 legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer waarin hij rapporten en artikels aanhaalt omtrent de situatie van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland. Hij verwijst naar rechtspraak van de Raad en haalt de brief aan van 19 november 2025 waarbij verschillende NGO's kritiek uiten op de COI Focus van 25 juli 2025. Tevens formuleert hij hierin een antwoord op de AMKA-nota bijgebracht door het CGVS omtrent het *“circulaire probleem”* dat door RSA wordt gesteld.

3.3. Ter terechtzitting legt verzoeker een tweede *“aanvullende nota/pleitnota”* neer waarin hij opnieuw rapporten en artikels aanhaalt omtrent de situatie van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland.

Via consulteerbare weblinks verwijst hij onder meer naar het *“Country Report: Greece. Update 2024”* van AIDA/ECRE van september 2025 en de rapporten van RSA/PRO ASYL, met name *“Recognised refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”* van maart 2025, de publicatie *“No support for refugees returned to Greece”* van 20 maart 2025 en de publicatie *“Recognised refugee statistics in Greece: first half of 2025”*.

Verzoeker formuleert tevens hierin een antwoord op de AMKA-nota van 16 januari 2026 bijgebracht door het CGVS omtrent het *“circulaire probleem”* dat door RSA wordt gesteld.

Als bijlage aan de tweede aanvullende nota voegt verzoeker de volgende stukken toe:

- brief van de Griekse NGO's van 19 november 2025 aan het CGVS met betrekking tot de nota *“Aide aux Migrants”* van 25 juli 2025;
- brief gestuurd naar meester Lahaye door Minos Mouzourakis, Advocaat en Legal and Advocacy Officer binnen de Refugee Support Aegean (RSA), 16 januari 2026;
- Europese Commissie, brief aan de staatssecretaris, Ares(2023)8268343, 4 december 2023.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU, met name ervoor zorgen dat het daadwerkelijk rechtsmiddel een volledig en ex nunc onderzoek omvat van zowel de feitelijke als juridische gronden, met inbegrip van, indien van toepassing, een onderzoek van de behoefte aan internationale bescherming.

4.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze

motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing moeten steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

4.3. Verzoeker klaagt aan dat de commissaris-generaal bij het nemen van de bestreden beslissing de in artikel 57/6, §3, derde lid van de Vreemdelingenwet gestelde termijn van vijftien werkdagen niet heeft gerespecteerd.

De Raad wijst er op dat dit een louter indicatieve ordetermijn betreft. Een snelle behandeling is derhalve wenselijk, maar niet verplicht. De wet verbindt aan het overschrijden van voormelde termijn geen sanctie en er zijn geen wettelijke bepalingen of beginselen die de Raad toelaten een vreemdeling als vluchteling te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen omdat zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen een bepaalde termijn werd afgehandeld. Evenmin wordt de commissaris-generaal opgelegd om in zijn beslissing op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet uitleg te verschaffen waarom de vooropgestelde termijn niet werd nageleefd, noch kan uit het niet nemen van een beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU-lidstaat) binnen de door artikel 57/6, §3, derde lid van voormelde wet gestelde termijn worden afgeleid dat het beschermingsverzoek wél ontvankelijk dient te worden verklaard, zoals verzoeker suggereert in het verzoekschrift. Het overschrijden van die termijn van 15 dagen brengt immers geen verlies van bevoegdheid met zich mee (cf. RvS 4 oktober 2018, nr. 13.026 (c)). Dat deze termijn wordt overschreden, heeft aldus geenszins tot gevolg dat de commissaris-generaal niet (langer) bevoegd zou zijn om de ingediende verzoeken om internationale bescherming op grond van voormelde bepaling niet-ontvankelijk te verklaren (cf. RvS 4 oktober 2018, nr. 13.026 (c); RvS 30 juni 2022, nr. 14.948 (c); RvS 7 februari 2023, nr. 15.250 (c)).

Dit laatste geldt evenzeer bij een eventuele schending van de redelijke termijn, en dit nog daargelaten het gegeven dat verzoeker in casu niet aantoont dat de bestreden beslissing niet binnen een redelijke termijn werd genomen, noch dat de voorgehouden onregelmatigheid verder een invloed zou kunnen hebben op de afloop van de procedure, of een essentieel belang verleent aan de procedure (cf. HvJ 16 juli 2020, nr. C-517/17, punt 70).

Bovendien toont verzoeker nergens in concreto aan te zijn benadeeld door de langere duur van de procedure. Waar hij in het verzoekschrift nog opwerpt dat de termijn van bijna een jaar om te beslissen tot de niet-ontvankelijkheid van zijn beschermingsverzoek onredelijk traag en nalatig is, gelet op de implicaties op de geldigheidstermijn van zijn Griekse verblijfsvergunning (ADET) van drie jaar, gaat verzoeker er volledig aan voorbij dat het zijn eigen beslissing was om Griekenland nog geen twee maanden nadat hij daar internationale bescherming had verkregen te verlaten en zelf had besloten toen geen gebruik te maken van de hulpverlening. Uit zijn vroegtijdig vertrek en uit zijn verklaringen blijkt een gebrek aan inspanning om zijn leven in Griekenland op te bouwen (infra). Het is niet ernstig om de verantwoordelijkheid hiervoor af te schuiven op de commissaris-generaal, terwijl verzoeker zelf heeft verzaakt aan de rechten en voorzieningen die hem in Griekenland ter beschikking stonden. De Raad wijst er in dit verband overigens op dat zijn Griekse verblijfsvergunning nog een ruime tijd geldig is, met name tot 12 november 2026. Hij toont verder geenszins aan dat hij zich bij terugkeer naar Griekenland niet zou kunnen beroepen op ondersteuning door de Griekse autoriteiten of hulp van organisaties.

4.4. In de tweede aanvullende nota neergelegd ter zitting klaagt verzoeker aan dat de e-mailuitwisseling tussen het CGVS en de Griekse ambtenaar die werd gecontacteerd om de AMKA-nota van 16 januari 2026 op te stellen, hier niet aan werd toegevoegd, wat in strijd is met artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: KB CGVS).

Dit artikel luidt:

“De Commissaris-generaal kan zich, in zijn beslissing, baseren op informatie die telefonisch of via e-mail werd verkregen van een persoon of instelling om bepaalde feitelijke aspecten van een specifiek asielrelaas na te gaan. De redenen waarom deze persoon of deze instelling werd gecontacteerd alsook de redenen die toelaten hun betrouwbaarheid te veronderstellen, moeten uit het administratieve dossier blijken. Van de telefonisch verkregen informatie moet een schriftelijk verslag worden opgemaakt dat de naam van de telefonisch gecontacteerde persoon, zijn contactgegevens, een beknopte beschrijving van zijn activiteiten of van zijn functie en de datum van het telefoongesprek vermeldt. Het schriftelijke verslag moet ook een overzicht van de relevante vragen bevatten en de relevante antwoorden, zonder echter exhaustief te zijn. Wanneer de informatie wordt verkregen via e-mail, moeten de e-mails in schriftelijke vorm in het administratieve dossier worden opgenomen met de naam van de gecontacteerde persoon, de contactgegevens en de datum van de e-mails, alsook de relevante vragen en de relevante antwoorden. De activiteiten of de functie van de gecontacteerde persoon moeten beknopt in het administratieve dossier worden beschreven als ze niet direct uit het e-mailverkeer blijken.”

De vragen die op 19 december 2025 door de commissaris-generaal aan de heer M.K. werden gesteld alsook de antwoorden die op 22 december 2025 werden verkregen, werden opgenomen in de AMKA-nota van 16 januari 2026 (p. 3-4). Ook de e-mailuitwisseling zelf werd als bijlage toegevoegd aan de nota.

De bewering in de tweede aanvullende nota dat punt 2 uit de e-mail van de heer M.K. zou zijn 'geknipt', mist elke feitelijke grondslag. Uit de lezing van de nota alsook van de e-mailuitwisseling blijkt integendeel dat de antwoorden van de heer M.K. op coherente en logische wijze aansluiten bij de door het CGVS gestelde vragen. Er zijn geen aanwijzingen dat delen van zijn antwoord zouden zijn weggelaten of uit hun context gehaald. Uit het geheel van e-mailuitwisseling blijkt verder duidelijk dat er in deze enkel sprake is van een verspringing in de nummering van de antwoorden van de heer M.K. In de nota en e-mailuitwisseling wordt ook de functie van de heer M.K. als hoofd van de Griekse asieladministratie aangeduid en wordt ook een e-mailadres vermeld. Aldus bevat de AMKA-nota van 16 januari 2026 alle elementen over de informatie die via e-mail werd verkregen en die volgens voormeld artikel 26 van het KB CGVS zijn vereist. Hierbij wordt nog aangestipt dat de via e-mail verkregen informatie opgenomen in de AMKA-nota van 16 januari 2026 niet werd verkregen om de feitelijke aspecten van een specifiek asielrelaas na te gaan, maar enkel de geldende Griekse wetgeving betreft. De AMKA-nota van 16 januari 2026 verschaft bijgevolg voldoende informatie over de bron waarop de commissaris-generaal zich heeft gebaseerd. De antwoorden van 22 december 2025 bevatten verwijzingen naar Griekse wetgeving en naar Griekse overheidswebsites. Tevens worden Engelse en Franse vertalingen bijgebracht van delen van de relevante Griekse wetgeving waarnaar wordt verwezen. Een schending van artikel 26 van het KB CGVS kan niet worden vastgesteld.

5. Beoordeling

5.1. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6 § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Dit artikel voorziet in de mogelijkheid om een verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling niet-ontvankelijk te verklaren wanneer deze al internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van artikel 33, lid 2, a) van de Procedurerichtlijn.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker in Griekenland op 13 november 2023 de vluchtelingenstatus werd toegekend en hij er tevens verblijfsdocumenten als statushouder verkreeg, waaronder zijn ADET die geldig is tot 12 november 2026 en zijn Grieks reisdocument dat geldig is tot 13 december 2028 (AD CGVS: Griekse verblijfsvergunning en reispaspoort; antwoorddocument Griekse asielinstanties).

Waar verzoeker zich de vraag stelt of hij heden nog steeds internationale bescherming geniet in Griekenland, wijst de Raad erop dat een onderscheid dient te worden gemaakt tussen de verleende internationale beschermingsstatus enerzijds en de daaraan gekoppelde verblijfstitel anderzijds. Waar de verblijfstitels blijkens artikel 24 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) in wezen beperkt in de tijd en verlengbaar zijn (zoals overigens ook in België), is zulks in beginsel niet het geval wat betreft de verleende beschermingsstatus die onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en die slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (cf. de artikelen 11, 14, 16 en 19 van de richtlijn 2011/95/EU).

De bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(ssatus) in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet berust inderdaad bij het CGVS, maar eens hieraan is voldaan, komt het de verzoeker die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt, persoonlijk toe om aan te tonen dat hij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen. Het komt aldus aan verzoeker zelf en niet aan het CGVS toe om het bewijs te leveren dat hij in Griekenland niet langer internationale bescherming geniet. Verzoeker blijft hiertoe echter in gebreke.

Er zijn geen ernstige indicaties dat hij thans in Griekenland niet langer deze internationale beschermings-status zou hebben. Verzoeker brengt geen concrete of verifieerbare elementen aan die wijzen op een intrekking of opheffing van de hem verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin. Uit het enkele feit dat hij sinds 23 januari 2024 niet meer in Griekenland verblijft, kan immers niet worden afgeleid dat verzoeker niet langer over internationale bescherming in dat land beschikt. Verzoeker brengt geen dergelijk bewijs bij. Door louter te betogen dat geen informatie voorligt waaruit blijkt dat zijn status nog actueel is en erop te wijzen dat hij reeds twee jaar niet meer in Griekenland woont, brengt verzoeker geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat hij actueel niet meer over een internationale beschermingsstatus aldaar zou beschikken. Indien hij van mening is dat er een einde zou zijn gesteld aan zijn internationale beschermingsstatus omwille van een afwezigheid, of dat hiertoe een procedure is opgestart, komt het verzoeker toe om dit op afdoende wijze aan te tonen. Het louter in vraag stellen van het actueel karakter van de verleende internationale beschermingsstatus volstaat niet. Overigens

kan nergens in de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier worden gelezen dat een loutere afwezigheid uit Griekenland kan leiden tot de opheffing, beëindiging of intrekking van de verleende internationale beschermingsstatus, of de beëindiging van het daarmee gepaarde verblijfsrecht (AIDA/ECRE, *“Country Report : Greece. Update 2024”*, september 2025, p. 244-248). Aangezien, gelet op het bovenstaande, met reden kan worden aangenomen dat zijn internationale beschermingsstatus in Griekenland nog steeds geldig is, wijst niets er verder op dat hij niet naar daar zou kunnen terugkeren

Bijgevolg wordt vermoed dat verzoeker geen nood heeft aan internationale bescherming in België, precies omdat hij reeds internationale bescherming geniet in een ander land, met name Griekenland.

Om deze reden werd verzoekers beschermingsverzoek niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel, vervat in artikel 33, lid 2, a) van de richtlijn 2013/32/EU.

5.2. Dit wederzijds vertrouwensbeginsel betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

De weerlegging van het wederzijds vertrouwensbeginsel vereist echter dat er sprake is van een ernstig risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest in geval van overbrenging naar een andere lidstaat. Het vermoeden wordt weerlegd wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de betrokken verzoeker, als persoon die deze bescherming geniet in die andere lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50). De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer *“de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid”* (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 90).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, dan vallen deze tekortkomingen volgens het Hof van Justitie bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak (cf. HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 89).

Het kan voorts volgens het Hof van Justitie niet volledig worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52, met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

5.3. Verzoeker betoogt in essentie dat hij bij een terugkeer naar Griekenland een reëel risico loopt om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie, wat een schending inhoudt van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest.

5.4. Vooreerst wordt de situatie onderzocht van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland en dit op basis van de meest recente en volledige landenrapporten die aan de Raad door beide partijen werden voorgelegd.

Het Hof van Justitie heeft herhaaldelijk het belang benadrukt van *“objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten”* voor de beoordeling van de vraag of de te verwachten leefomstandigheden voor een verzoeker als statushouder in die andere lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest (HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 88-89; beschikkingen van 13 november 2019, Hamed en Omar, C-540/17 en C-541/17, pt. 38).

In de door beide partijen aangebrachte verschillende rapporten wordt de huidige situatie van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland onderzocht en beoordeeld, zowel wat betreft de inhoud van de in de artikelen 24 tot en met 35 van de richtlijn 2011/95/EU bedoelde voordelen waarop zij als begunstigden van internationale bescherming aanspraak maken, als wat betreft de toegang tot deze voordelen waarop zij als begunstigden van internationale bescherming aanspraak maken (onder meer met

betrekking tot werk, huisvesting, sociale voorzieningen en gezondheidszorg), als wat betreft de toegang tot deze rechten en voordelen. Ook de situatie van statushouders bij terugkeer naar Griekenland na verblijf buiten het Griekse grondgebied wordt hierin belicht en besproken.

Rekening houdend met deze landeninformatie, in het bijzonder:

- AIDA/ECRE, *"Country Report : Greece. Update 2024"*, september 2025;
- Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland"*, september 2024;
- RSA/PRO ASYL, *"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"*, maart 2025;
- Europese Commissie, *Communication on the status of migration management in mainland Greece*, 4 april 2025;
- CEDOCA, *COI Focus Griekenland. HELIOS+ en Helios Junior*, 17 september 2025, overweegt de Raad als volgt.

De verstrekte informatie bevestigt dat de situatie van statushouders in en bij terugkeer naar Griekenland ernstig en moeilijk blijft op het vlak van huisvesting, werkgelegenheid en toegang tot de sociale voorzieningen en gezondheidszorg.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het beleid van de Griekse autoriteiten erop is gericht van begunstigen van internationale bescherming te verwachten dat zij zelfstandig zijn en voor hun eigen bestaansmiddelen zorgen, terwijl zij belangrijke administratieve en bureaucratische obstakels moeten overwinnen om toegang te krijgen tot bepaalde officiële documenten en zij – zeker wanneer zij terugkeren uit een andere lidstaat en niet (meer) over geldige verblijfsdocumenten beschikken – kunnen worden geconfronteerd met substantiële belemmeringen om hun rechten voor een potentieel lange wachtperiode te kunnen doen gelden. Dit betekent dat het voor statushouders moeilijk kan zijn om zelfstandig hun rechten te doen gelden en in de meest elementaire behoeften als voedsel, onderdak en stromend water te voorzien.

Griekenland kent een algemeen juridisch en beleidskader, dat is gericht op een algemene integratie in de Griekse samenleving van statushouders. In februari 2022 heeft Griekenland een nationale strategie voor integratie vastgesteld waarin de noodzaak van een alomvattende integratieaanpak wordt erkend. Er bestaan verschillende initiatieven op landelijk, regionaal en lokaal niveau, al dan niet met ondersteuning van IGO's en NGO's, die de algemene integratie van statushouders in de Griekse samenleving trachten te bevorderen. Tekortkomingen in de uitvoering van de bestaande wetgeving vormen evenwel een aanzienlijke belemmering voor een soepele integratie. Deze belemmeringen hebben onder meer betrekking op de afgifte en verlenging van verblijfsvergunningen, formaliteiten voor de afgifte van basisdocumentatie (zoals de gezondheidsverzekering, bankrekeningen, belastinggegevens), erkenning van kwalificaties, toegang tot werk en scholing, toegang tot huisvesting en in het algemeen een gebrek aan huisvesting in Griekenland (*"Communication on the status of migration management in mainland Greece"*, Europese Commissie, 4 april 2025, p. 12-14).

Uit de landeninformatie volgt dat statushouders immers bepaalde persoonlijke documenten en gegevens nodig hebben die elementair zijn om hun rechten en voordelen als statushouder in Griekenland te doen gelden, zoals deze voortvloeien uit artikelen 24 tot en met 35 van de richtlijn 2011/95/EU en die hen toegang verschaffen tot basisvoorzieningen, zoals toegang tot werk, huisvesting, gezondheidszorg, en sociale voorzieningen.

In het bijzonder blijkt dat het bezit van een geldige Griekse verblijfsvergunning (ADET), die wordt afgeleverd op basis van de internationale beschermingsstatus, een voorwaarde is voor het verkrijgen van een sociale zekerheidsnummer (AMKA), alsook voor het verkrijgen van een fiscaal registratienummer (AFM). Verder blijkt dat het bezit van een AFM al dan niet indirect, een voorwaarde vormt voor, o.a., het openen van een bankrekening, het huren van een woning, toegang tot de arbeidsmarkt, het ontvangen van sociale uitkeringen of het verkrijgen van een AMKA, alsook dat het bezit van een AMKA een voorwaarde uitmaakt om, o.a., toegang te krijgen tot sociale voorzieningen, (gratis) gezondheidszorg en de arbeidsmarkt (*"Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland"*, Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p. 12, 24; *"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, 20-22; *"Country Report: Greece. Update 2024"*, AIDA/ECRE, 18 september 2025, p. 236-239; 264-266). Naast voormelde documenten hebben statushouders in Griekenland ook een reisdocument nodig om een bankrekening te openen of om toegang te hebben tot het platform van het ministerie van Financiën (AADE) en het online belastingplatform 'Taxisnet' (*"Country Report: Greece. Update 2024"*, AIDA/ECRE, 18 september 2025, p. 256-257, *"Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland"*, Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p. 19; *"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 18-22). Zowel erkende vluchtelingen als subsidiaire beschermden kunnen reisdocumenten van de Griekse overheden verkrijgen (*"Country Report: Greece. Update 2024"*, AIDA/ECRE, september 2025, p. 253-257;

“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 18-19).

Statushouders moeten evenwel belangrijke administratieve en bureaucratische obstakels overwinnen om toegang te krijgen tot voormelde officiële documenten. Het verkrijgen en verlengen van bepaalde documenten blijkt vaak complex te zijn, waarbij administratieve obstakels statushouders ervan kunnen weerhouden de documenten te verkrijgen die nodig zijn voor de toegang tot fundamentele socio-economische basisrechten zoals toegang tot gezondheidszorg, huisvesting, sociale voorzieningen, de arbeidsmarkt, onderwijs, het openen van een bankrekening en zelfs juridische bijstand (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 4-6, 20 en 22; “Country Report: Greece. Update 2024”, AIDA/ECRE, 18 september 2025, p. 236-239).*

Het al dan niet hebben van een geldige ADET is dus een belangrijke factor voor de beoordeling van het risico voor statushouders in Griekenland om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht te komen. Dit geldt ook voor statushouders die terugkeren uit een andere EU-lidstaat.

Het ontbreken van een geldige ADET kan voor statushouders die naar Griekenland terugkeren een aanzienlijk obstakel vormen voor de uitoefening van hun rechten als statushouder in dit land. Wanneer statushouders terugkeren uit een andere lidstaat en niet (meer) over geldige verblijfsdocumenten beschikken, kunnen zij worden geconfronteerd met substantiële belemmeringen om hun rechten voor een potentieel lange wachtperiode te kunnen doen gelden. Uit het geheel van de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt in dit verband dat, naast een zekere mate van zelfredzaamheid en de afwezigheid van bijzondere kwetsbaarheden, het voor een statushouder wiens ADET is vervallen ook noodzakelijk is dat deze actueel beschikt over middelen, of een netwerk of andere ondersteuning om, in afwachting van de verlenging van zijn Griekse verblijfsdocumenten – wat enige tijd kan duren – het hoofd te kunnen bieden aan de moeilijkheden waarmee hij na zijn terugkeer naar Griekenland tijdens deze wachtperiode te maken kan krijgen wat betreft de toegang tot de gezondheidszorg, de arbeidsmarkt, de sociale voorzieningen en de huisvesting.

Gelet op wat voorafgaat, blijkt dat de situatie van statushouders in en bij terugkeer naar Griekenland op dit ogenblik nog steeds precair en problematisch kan zijn, wat onder meer is te wijten aan de voormelde administratieve obstakels op het vlak van onder meer toegang tot huisvesting, werkgelegenheid en socio-economische en medische hulp waarmee zij kunnen worden geconfronteerd.

Gelet op de nieuwe wetgeving, onder meer inzake een AMKA, stelt de Raad een verdere evolutie vast naar een toenemende bureaucratische complexiteit in het verkrijgen van de juiste documenten die statushouders toegang geven tot de rechten en voordelen die zijn verbonden aan hun internationale beschermingsstatus in Griekenland.

Aanzienlijke bureaucratische hindernissen, de behandelingsduur van de procedures voor de afgifte of verlenging van documenten die toegang geven tot fundamentele socio-economische rechten, het Griekse politieke en socio-economische klimaat, tekortkomingen bij de uitvoering van bestaande integratie-programma's, het gebrek aan tolkdiensten in de publieke en gezondheidszorginstellingen, evenals de discriminatie bij de toegang tot verschillende sociale uitkeringen (gevisieerd in de inbreukprocedure die de Europese Commissie in januari 2023 heeft opgestart) vormen barrières die ervoor zorgen dat statushouders binnen de Griekse samenleving in (zeer) precaire omstandigheden kunnen terechtkomen.

5.5. De Raad herinnert er echter aan dat de tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken, *“een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid (moeten) bereiken, wat afhangt van alle gegevens de zaak”* (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland*, pt. 89). Deze drempel *“wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling”* (*ibid.*, pt. 91).

Rekening houdend met de ter beschikking gestelde informatie overweegt de Raad in de huidige stand van zaken dat er evenwel niet kan worden geconcludeerd dat (i) de levensomstandigheden van statushouders in Griekenland van die aard zijn dat elke statushouder bij terugkeer naar dat land a priori automatisch zou worden geconfronteerd met een reëel risico om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waartegenover de Griekse autoriteiten onverschillig (zouden) staan en dat (ii) een meer diepgaande individuele beoordeling niet langer nodig is.

De hoger vermelde informatie over de situatie in Griekenland is op zichzelf niet voldoende om zonder meer te concluderen dat de bescherming die wordt geboden aan iedereen die daar internationale bescherming heeft

verkregen, niet langer effectief of toereikend zou zijn, noch dat alle statushouders bij een terugkeer naar Griekenland zullen terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, ook al wordt de situatie daar gekenmerkt door grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden.

Het geheel van de landeninformatie laat niet toe te besluiten dat de levensomstandigheden in Griekenland voor statushouders van die aard zijn dat een (terugkerende) statushouder in Griekenland er op systematische wijze in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie verkeert of zal terechtkomen. De situatie is niet van die aard dat elke statushouder zich in of bij terugkeer naar Griekenland in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie bevindt, die het onmogelijk maakt om in zijn of haar elementaire levensbehoeften te voorzien.

In zoverre de door verzoeker bijgebrachte landeninformatie en argumentatie betrekking hebben op personen die in Griekenland om internationale bescherming verzoeken, verschilt dit van zijn situatie aangezien hij in Griekenland reeds internationale bescherming verkreeg. Hij is een begunstigde van internationale bescherming in Griekenland en geen verzoeker om internationale bescherming in dat land.

Met de loutere verwijzing naar de bijgebrachte en beschikbare algemene landeninformatie in zijn verzoekschrift en aanvullende nota's toont verzoeker dus niet aan dat elke begunstigde van internationale bescherming in Griekenland zich in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zoals geduid door het Hof van Justitie bevindt of dat hij of zij er bij terugkeer automatisch in zal belanden. De door verzoeker neergelegde brief van de Griekse NGO's is niet dienstig. De verwerende partij heeft zich in de bestreden beslissing van 25 juni 2025 bij de beoordeling van verzoekers situatie in Griekenland immers niet gebaseerd op het bekritiseerde CEDOCA-rapport "*Aide aux migrants*" van 25 juli 2025, noch wordt dit door de verwerende partij bij aanvullende nota voorgelegd. Nergens wordt aldus verwezen naar dit rapport. Evenmin steunt de Raad zich in zijn beoordeling op dit rapport. De Raad is tot een gedegen analyse van de situatie van begunstigten van internationale bescherming in Griekenland kunnen komen zonder hiervoor een beroep te doen op het door verzoeker bekritiseerde CEDOCA-rapport.

Het bovenstaande neemt niet weg dat er een grotere voorzichtigheid aan de dag moet worden gelegd bij het onderzoek naar de levensomstandigheden van statushouders in Griekenland en dat de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet in een aantal gevallen niet aan orde zal zijn, zoals ook in de bestreden beslissing wordt gesteld.

Een individuele beoordeling van verzoekers concrete, persoonlijke situatie en voorliggend beschermings-verzoek blijft dus aan de orde. In dit verband moet rekening worden gehouden met "*alle gegevens van de zaak*" (HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland, pt. 89) en is het noodzakelijk om het verzoek om internationale bescherming van de verzoeker op basis van zijn individuele omstandigheden te beoordelen.

In deze moet bijzondere aandacht worden besteed aan het bestaan van een eventuele kwetsbaarheid van een verzoeker, aan zijn individueel profiel en zijn vermogen om rechten te doen gelden, stappen te ondernemen en in zijn eigen basisbehoeften te voorzien.

5.6. Het komt aldus aan verzoeker toe om de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden, dat hij zich op de beschermingsstatus die hem in Griekenland werd verleend en de daaruit voortvloeiende rechten kan beroepen en dat hij niet terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen. Er dient verder te worden ingegaan op zijn concrete persoonlijke situatie.

Verzoeker betwist weliswaar in zijn verzoekschrift op algemene wijze, maar slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen in de bestreden beslissing concreet met betrekking tot zijn persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland wordt vastgesteld. Door louter te verwijzen naar algemene informatie, zijn reeds afgelegde verklaringen te herhalen en te stellen dat hij het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, brengt verzoeker geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de bevindingen van de commissaris-generaal inzake de niet-ontvankelijkheid van zijn beschermings-verzoek.

5.7. Wat zijn individuele situatie betreft, maakt verzoeker, een dertigjarige man, vooreerst niet aannemelijk dat hij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die hem zou verhinderen om zijn rechten te doen gelden, verbonden aan zijn status in Griekenland.

Verzoeker haalt in zijn verzoekschrift aan dat hij met psychologische problemen kampt. Hij stelt dat zijn vrouw zich nog in Gaza bevindt en verwijst naar de nota van Ulysse van 20 juni 2024 over de pathogene effecten van de oorlog in Gaza op personen van Palestijnse origine die in België verblijven. Dit rapport is echter algemeen van aard en heeft geen betrekking op verzoeker persoonlijk. Hoewel er begrip is voor de druk die verzoeker ondervindt omwille van de situatie in Gaza, kan in deze stand van zaken echter uit niets blijken dat

hij heden persoonlijk psychologische problemen ondervindt, laat staan dat deze zijn zelfstandig functioneren beperken. Er blijkt nergens uit dat verzoekers persoonlijke mentale gezondheidstoestand van dien aard is dat hij dermate ernstige psychische problemen ondervindt die belangrijke negatieve gevolgen hebben (gehad) op het vlak van zijn zelfredzaamheid en autonomie. Hij verklaart bij de Dienst Vreemdelingenzaken overigens geen psychologische problemen te kennen; noch persoonlijke problemen van medische of psychologische aard te ondervinden. Hij bevestigt dat zijn gezondheid goed is en geen nood te hebben aan medische zorg (vragenlijst bijzondere procedure noden DVZ 5 november 2024; Bijkomende vragen M-status Griekenland, 5 november 2024). Ook tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS op 11 juni 2025 maakt hij geen dergelijke problemen kenbaar. Verzoeker overtuigt bijgevolg geenszins in zijn argumentatie. De Raad moet verder vaststellen dat er heden geen medische en/of psychologische attesten voorliggen die enig psychisch probleem in verzoekers hoofde zouden staven en bevestigen. De bewering in het verzoekschrift dat er sprake is van *“een ernstig gedocumenteerd psychiatrisch probleem”* mist bijgevolg feitelijke grondslag. Er liggen geen concrete elementen voor wat betreft een psychische kwetsbaarheid met een grote invloed op verzoekers zelfstandigheid en autonomie alsook zijn vermogen om arbeid te verrichten of om administratieve procedures op te starten en op te volgen. Verzoeker zet ook nergens concreet uiteen in welke mate zijn psychologische problemen hem zouden beletten om zijn rechten te doen gelden in Griekenland, noch wat de impact van deze problemen zou zijn op zijn mogelijkheden om zijn rechten aldaar te doen gelden. Ten slotte blijkt niet dat de mentale gezondheidstoestand van verzoeker de toegang tot gezondheidszorg, huisvesting en tewerkstelling in Griekenland onredelijk moeilijk of zelf onmogelijk maakt(e).

De specifieke verwijzing in het verzoekschrift naar rechtspraak van de Raad, acht de Raad, nog daargelaten het gebrek aan precedentwerking, gelet op het voormelde, niet dienstig. Elk verzoek om internationale bescherming dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden, zoals in casu geschiedt. Verzoeker toont evenmin op concrete wijze aan dat hij zich in identiek dezelfde situatie bevindt als het geval beschreven in dit arrest.

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift nog dat hij mogelijk aan diabetes lijdt. Dit zou hij ook hebben aangegeven tijdens het persoonlijk onderhoud. De Raad kan in casu enkel vaststellen dat verzoeker geen medische stukken neerlegt die hiervan getuigen. Hoewel verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud van 11 juni 2025 aangaf dat hem een afspraak werd beloofd en zijn advocaat benadrukte dat het belangrijk was hierover stukken voor te leggen (NPO, p. 23-24), moet de Raad vaststellen dat verzoeker op de zitting van 6 februari 2026 nog steeds geen enkel stuk weet voor te leggen dat zijn bewering dat hij lijdt aan diabetes staakt. Het hoeft geen betoog dat een loutere bewering te lijden aan suikerziekte en het louter opsommen van de implicaties van onbehandelde diabetes, niet volstaat om een bijzondere kwetsbaarheid aan te tonen.

Er kan nergens uit worden afgeleid dat verzoekers gezondheidstoestand hem zal verhinderen zijn rechten te doen gelden, verbonden aan zijn status toegekend in Griekenland. Er kan ook niet worden afgeleid dat verzoeker niet in zijn levensonderhoud kan voorzien waardoor hij bij een terugkeer naar Griekenland zal terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie. Er blijkt niet dat verzoeker omwille van zijn mentale of fysieke gezondheidstoestand in Griekenland zeer moeilijk of niet zal kunnen werken. Nergens kan worden gelezen dat hij zich in Griekenland omwille van zijn gezondheidstoestand niet staande zou kunnen houden. Op basis van wat voorafgaat kan in deze stand van zaken bijgevolg niet blijken dat zijn gezondheidstoestand een terugkeer naar Griekenland in de weg staat.

Verzoeker toont ook niet aan dat hem, als statushouder, medische zorg werd ontzegd. De feiten waarvan hij gewag maakte, met name dat hij drie dagen na elkaar tevergeefs medisch hulp zocht voor een allergische reactie die hij vertoonde na te zijn door gebeten insecten, situeren zich immers voordat hij als vluchteling werd erkend. Verzoeker werd via een kennis aan een zalfje geholpen en heeft nadien geen medische verzorging meer nodig gehad (NPO, p. 17-18). In de bestreden beslissing wordt terdege gesteld: *“Wat betreft uw verklaringen dat u medische zorg werd ontzegd in het vluchtelingenkamp na aankomst (NPO, p. 17) en dat er geen psychische steun is voor vluchtelingen (NPO, p. 23) dient te worden opgemerkt dat deze feiten situeren zich op een welbepaalde plaats, gedurende een welbepaalde periode en binnen een welbepaalde context voor uw erkenning tot vluchteling. Bovendien blijkt dat de dokter u liet wachten en u de derde dag zelf niet meer ging (NPO p.17-18). Nadien heeft u geen medische verzorging meer nodig gehad (NPO p.18). Bijgevolg kan u op basis van deze ene blote bewering niet aannemelijk maken dat u op structurele wijze verstoken zou blijven van medische verzorging.”*

Gelet op het voorgaande kan niet op objectieve wijze een bijzondere kwetsbaarheid in hoofde van verzoeker worden vastgesteld die het hem dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig zijn rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat hij zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met zijn grondrechten. Aldus brengt verzoeker wat betreft zijn persoonlijke situatie geen specifieke elementen bij die blijk geven van een bijzondere kwetsbaarheid die hem zou verhinderen zijn rechten te doen gelden, verbonden aan zijn status toegekend in Griekenland, of waardoor hij bij terugkeer naar Griekenland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

5.8. In casu benadrukt de Raad dat verzoeker nog steeds beschikt over een geldige verblijfsvergunning (ADET) en geldig reisdocument, wat hem geeft de mogelijkheid toegang te verkrijgen tot andere essentiële documenten, waarmee hij zijn rechten en voordelen als statushouder kan uitoefenen en zich toegang kan verschaffen tot basisvoorzieningen bij terugkeer naar Griekenland. Van een statushouder kan worden verwacht dat hij alle redelijke inspanningen doet om alle documenten te verzamelen die nodig zijn om zijn rechten als statushouder te doen gelden.

De verwijzing in zijn verzoekschrift naar landeninformatie omtrent de situatie waarmee begunstigden van internationale bescherming worden geconfronteerd bij de verlenging/vernieuwing van hun verblijfsdocumenten, is niet dienstig gezien deze situatie niet op hem van toepassing is daar hij op heden nog steeds beschikt over een Griekse verblijfsvergunning die nog tot 12 november 2026 geldig is en hij hiervan in het bezit is.

Waar zijn Griekse verblijfsvergunning op 12 november 2026 verloopt, wijst de Raad er nog op dat de procedure voor een verlenging van de ADET al vanuit het buitenland kan worden gestart door het versturen van een standaardformulier via e-mail naar de Griekse asielinstanties (AIDA-rapport, juni 2024, p. 244; *“Country Report: Greece. Update 2024”*, AIDA/ECRE, september 2025, p. 236).

Verzoeker kan bijgevolg in tussentijd al tijdig stappen zetten, al dan niet met hulp van anderen zoals zijn advocaat in België, om zich hierover terdege te informeren alsook zelf actief en tijdig concrete inspanningen leveren om de verlenging van zijn ADET te bewerkstelligen en te bespoedigen. Uit niets blijkt dat dit voor hem niet mogelijk is en verzoeker toont niet aan dat hij zijn ADET in de toekomst niet zal kunnen laten verlengen. Bovendien toont verzoeker niet aan dat hij reeds stappen gezet heeft om de procedure tot verlenging van zijn ADET op te starten.

Verder wijst de Raad er nog op dat verzoeker in Griekenland al een asielprocedure heeft doorlopen, een beschermingsstatus heeft gekregen, alsook een ADET, een Grieks reisdocument, en een AFM heeft verkregen en dus contact heeft gehad met de Griekse autoriteiten, zodat enige basiskennis met betrekking tot de Griekse administratie kan worden verondersteld.

5.9. Een fiscaal registratienummer, een AFM, geeft onder meer toegang tot de arbeidsmarkt, het openen van een bankrekening en het huren van een woning. Wat het AFM betreft, blijkt uit de landeninformatie dat er een onderscheid moet worden gemaakt tussen personen die voor 31 december 2020 een beschermingsverzoek indienden en zij die na 31 december 2020 een beschermingsverzoek hebben ingediend.

Sinds 31 december 2020 wordt automatisch een fiscaal registratienummer (AFM) aangemaakt bij het beschermingsverzoek. Personen die na 31 december 2020 een verzoek om internationale bescherming indienen, krijgen bijgevolg automatisch een AFM-nummer wanneer zij hun kaart als verzoeker om internationale bescherming ontvangen. Een statushouder die na 31 december 2020 een beschermings-verzoek indiende, zou in principe een AFM-nummer moeten hebben. Wanneer internationale bescherming wordt verleend, gaat deze AFM mee over naar de ADET.

Persoonlijke gegevens worden echter niet automatisch geactualiseerd door de Griekse overheden eens er internationale bescherming is verleend. Na het verkrijgen van internationale bescherming en een verblijfsvergunning moet een statushouder vervolgens een afspraak maken bij het bevoegde belastingkantoor (DOY) om de gegevens van zijn AFM bij te werken. Personen die automatisch een AFM-nummer hebben gekregen, kunnen geen TAXISnet-codes, die noodzakelijk zijn voor transacties met AADE en andere publieke diensten, aanvragen zonder voorafgaandelijk hun gegevens te hebben geactualiseerd bij het belastingkantoor. Aanvragen voor TAXISnet-codes moeten online gebeuren via het AADE-platform dat enkel beschikbaar is in het Grieks. Na de aanvraag wordt een afspraak gemaakt met het bevoegde belastingkantoor om de TAXISnet-codes te ontvangen.

Personen die voor 31 december 2020 een beschermingsverzoek hebben ingediend, die geen AFM-nummer hebben verkregen en wiens ADET nog geldig is, kunnen een AFM-nummer aanvragen via een videogesprek met een medewerker van de bevoegde autoriteit. Ook kan een AFM-nummer aangevraagd worden door een bezoek van de persoon of een gemachtigde aan het plaatselijke belastingkantoor (DOY) in de woonplaats van de statushouder. Bij de registratie bij dit belastingkantoor wordt om een adresbewijs gevraagd. Dit kan een certificaat van een opvanglocatie zijn, een energierekening of een kopie van een huurcontract op naam van de statushouder. Statushouders die dakloos zijn of geen adresbewijs kunnen overleggen, kunnen geen AFM-nummer verkrijgen. Als gevolg hiervan kunnen zij geen belastingaangifte indienen of een belastingverklaring ontvangen.

Een AFM-nummer wordt automatisch gedeactiveerd eens de ADET vervalst en kan niet worden gebruikt tot de ADET wordt verlengd (*“Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland”*, Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p. 19-20; *“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 20-21).

De Raad herinnert eraan dat verzoeker zijn beschermingsverzoek in Griekenland na 31 december 2020 heeft ingediend, met name in november 2023. Hij heeft derhalve wel degelijk automatisch een AFM gekregen dat toegang geeft tot de arbeidsmarkt, het openen van een bankrekening en het huren van een woning en dat

mee is overgegaan naar zijn ADET. Hij hoefde, in tegenstelling tot zij die voor 31 december 2020 geen AFM hebben verkregen, geen adresbewijs te voorzien om een AFM te verkrijgen. Verzoeker verklaart overigens zelf dat hem een fiscaal registratienummer (AFM) werd verstrekt. Verzoeker heeft ook reeds de nodige stappen gezet om zijn AFM bij te werken bij de verantwoordelijke “Taks Office”, zoals in de bestreden beslissing wordt opgemerkt en door verzoeker niet wordt betwist (NPO, p. 7; 18).

Uit objectieve informatie blijkt dat deze AFM geldig blijft zolang de verblijfsvergunning (ADET) ook geldig is. Als de ADET verloopt, wordt de AFM gedeactiveerd totdat de ADET wordt verlengd (RSA-rapport, maart 2025, p. 21: “the AFM is automatically deactivated upon the expiry of the residence permit and cannot be used until the ADET is renewed”).

Aangezien verzoekers verblijfsvergunning niet verloopt voor 12 november 2026, is zijn AFM dus ook geldig tot die datum.

Hieruit volgt dat toen verzoeker in Griekenland was, hij derhalve een fiscaal registratienummer heeft ontvangen waarmee hij toegang had tot de arbeidsmarkt, het openen van een bankrekening en het huren van een woning, en er nog steeds toegang toe heeft, mits het vervullen van de nodige formaliteiten. Verzoeker toont niet in concreto aan dat hij deze formaliteiten niet zou kunnen vervullen en dat hij geen legaal werk zou kunnen vinden. Verzoeker had, en zal bij terugkeer naar Griekenland, derhalve bepaalde stappen kunnen ondernemen om werk te vinden en in zijn levensonderhoud te voorzien.

5.10. Hoewel verzoeker wel de nodige stappen heeft gezet om zijn AFM in orde te brengen, deed hij dit niet voor zijn AMKA, een sociaal zekerheidsnummer dat nodig is om toegang te krijgen tot gezondheidszorg. Zoals hierboven gesteld, mag van een statushouder worden verwacht dat hij alle redelijke inspanningen doet om alle documenten te verzamelen die nodig zijn om zijn rechten als statushouder te doen gelden, quod non in casu. Verzoeker verklaarde immers: “Het pp en ADET wist u goed te vinden waar u moest zijn, maar hoe komt het dat u over de AMKA niet op de hoogte was? Volgens mij krijg je de AMKA, na het verkrijgen van die twee, en ik ben onmiddellijk vertrokken na het verkrijgen.” (NPO, p. 17). Hieruit blijkt duidelijk dat verzoeker geen ernstige inspanningen heeft gedaan om zijn AMKA te verkrijgen.

Wat betreft toegang tot gezondheidszorg in Griekenland en waar verzoeker in geval van terugkeer naar Griekenland de procedure om een AMKA-nummer te verkrijgen nog dient te voltooien, wijst de Raad erop dat de beschikbare landeninformatie hierbij geen bijzondere problemen aanwijst. Verzoeker toont niet aan dat hij bij terugkeer de procedure om zijn AMKA-nummer te doen afleveren niet zou kunnen voltooien.

Sinds 1 april 2024 wordt een AMKA, het sociale zekerheidsnummer, na voorlegging van een geldige ADET, bij een eerste afgifte inactief afgegeven. Artikel 6 (5) van de AMKA-verordening bepaalt dat derdelanders daartoe hun wettelijk verblijf in Griekenland moeten aantonen. Wettelijk verblijf wordt in beginsel aangetoond door het voorleggen van een geldig paspoort van een derde land of een geldig reisdocument voor statushouders alsook een geldige verblijfstitel voor Griekenland met recht op toegang tot de arbeidsmarkt. Hierbij moet echter worden opgemerkt dat artikel 6 (5) van de AMKA-verordening uitdrukkelijk stipuleert dat statushouders zijn vrijgesteld van het voorleggen van een geldig paspoort of reisdocument, zodat het voorleggen van een geldige ADET in beginsel volstaat als bewijs van wettelijk verblijf (“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 23; nota verwerende partij over de AMKA-wetgeving in Griekenland van 16 januari 2026 en de vertaling van de AMKA-verordening).

Om een AMKA-nummer te verkrijgen, dient dus enkel een geldige ADET te worden voorgelegd. Zoals eerder vermeld, wist verzoeker een ADET te verkrijgen die nog geldig is. Verzoeker toont niet aan dat hij bij terugkeer niet de nodige stappen zou kunnen ondernemen om een AMKA-nummer aan te vragen en te doen afleveren.

Om de daarbij horende rechten van o.m. gezondheidszorg en sociale voorzieningen te genieten, moet dit AMKA-nummer vervolgens worden geactiveerd. Artikel 6 (5) van de AMKA-verordening bepaalt dat derdelanders daartoe hun (daadwerkelijk) verblijf in Griekenland moeten aantonen en stipuleert welke stukken daarvoor moeten worden voorgelegd. Een bewijs van (daadwerkelijk) verblijf in Griekenland kan bestaan uit onder meer één van de volgende documenten: een fiscaal woonplaatsattest, eigendoms-bewijs, huurovereenkomst, verklaring van gratis concessie of inwoning, verblijfsbewijs in het kader van bepaalde huisvestingsprogramma's, certificaat van verblijf in een studentenaccommodatie, ... Daklozen kunnen dit document vervangen door een certificaat van gebruik van een slaapzaal of een certificaat afgegeven door de gemeentelijke sociale dienst of het gemeenschapscentrum. Gedetineerden moeten een certificaat van detentie overleggen. Daarnaast moeten statushouders ook een bewijs van werk voorleggen, zoals een certificaat van aanwerving van een werkgever (een “employment hiring certificate from an employer” in de Engelse vertaling van de reeds geciteerde AMKA-verordening; in het “Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland” van september 2024 worden ook de termen “intentieverklaring van een werkgever” en “werkgeversverklaring” gebruikt), een arbeidsovereenkomst die is geüpload in het informatiesysteem van het ministerie van Werkgelegenheid (ERGANI), een verklaring van de bevoegde belastingdienst dat men als zelfstandige is begonnen of een bewijs van studie.

(“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 22-24; “Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland”, Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p. 20-22 alsook de referentie via consulteerbare weblink naar Refugee.info Greece, “Health insurance” beschikbaar op <https://greece.refugee.info/en-us/articles/4985624835479>, waarnaar wordt verzoeker zelf verwijst in zijn aanvullende nota’s; nota verwerende partij over de AMKA-wetgeving in Griekenland van 16 januari 2026 en de vertaling van de AMKA-verordening).

In zoverre deze AMKA nog zou moeten worden geactiveerd door middel van een bewijs van daadwerkelijk verblijf (adres) alsook bewijs van werk of studie, maakt verzoeker niet in concreto aannemelijk dat hij in geval van terugkeer naar Griekenland geen werk zal kunnen vinden, niet aan een adres of huisvesting zal kunnen geraken en hij de vereiste documenten niet zal kunnen voorleggen voor het activeren van zijn AMKA. Verzoeker blijft in gebreke in concreto aannemelijk te maken dat het voor hem onmogelijk is om dergelijk bewijs van adres en werk/studie te leveren. De Raad herhaalt dat het aan de verzoeker toekomt om de nodige stappen te ondernemen om zijn rechten in Griekenland te doen gelden.

De Raad herinnert er hierbij aan dat verzoeker geen bijzondere kwetsbaarheid heeft die belangrijke negatieve gevolgen heeft op het vlak van zijn zelfredzaamheid en autonomie en die het hem dermate moeilijk maakt om zich staande te houden. Er liggen geen stukken voor waaruit blijkt dat verzoeker actueel nog gedeeltelijk of geheel arbeidsongeschikt is, noch ligt een invaliditeitsattest voor. Verzoeker toont bijgevolg niet concreet aan dat hij er bij een terugkeer naar Griekenland niet in zou slagen om zijn AMKA te activeren.

In de bestreden beslissing wordt terdege besloten: *“U toont niet aan dat het voor u niet mogelijk was om uw AMKA aan te vragen of te activeren (NPO, p. 14 en p. 17). Het komt aan de verzoeker toe om de nodige stappen te ondernemen om zijn rechten in Griekenland te doen gelden.”*

5.11. Wat de toegang tot de gezondheidszorg betreft, volgt uit artikel 33 van de wet 4368/2016 dat statushouders met een AMKA-nummer gratis toegang hebben tot gezondheidszorg onder dezelfde voorwaarden als Griekse onderdanen.

Dit neemt niet weg dat een statushouder zonder AMKA of zonder actieve AMKA niet geheel zal zijn verstoken van (gratis) toegang tot gezondheidszorg. In de bestreden beslissing wordt in deze zin nog terdege geduid dat verzoeker in geval van terugkeer naar Griekenland en in afwachting van de afgifte en de activering van zijn AMKA wanneer hij daartoe de nodige stappen zet, niet geheel zal zijn verstoken van toegang tot gezondheidszorg, met name spoedeisende hulp en medicatie (gratis of tegen een kleine vergoeding). In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd als volgt: *“De informatie toont aan dat zelfs als u deze stappen niet had ondernomen, en als u dus de stappen moet ondernemen die nodig zijn in geval van terugkeer om er een te verkrijgen, u niet verstoken zou zijn van gratis toegang tot medische noodhulp, op voorwaarde dat u naar een openbaar ziekenhuis of medisch centrum gaat (“If you do not have an AMKA, but you have a prescription from a doctor at a public hospital or medical centre, even if it is hand written, you can get your medicines for free from the pharmacy at the hospital where the doctor provided the prescription”) UNHCR Greece, Living In Greece – Access to healthcare, beschikbaar op : <https://help.unhcr.org/greece/living-in-greece/access-to-healthcare/>; AIDA, Landenrapport: Griekenland. Update 2023, beschikbaar op : https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2024/06/AIDA-GR_2023-Update.pdf; Refugee.info Greece - Health care without a social security number (PAAYPA or AMKA) van 29 april 2024, beschikbaar op: <https://greece.refugee.info/en-us/articles/4985632313623>). Verschillende Ngo’s bieden ook medische en psychosociale hulp en begeleiding aan aan begunstigden van internationale bescherming in Griekenland (UNHCR Greece, Living In Greece – Access to healthcare, beschikbaar op : <https://help.unhcr.org/greece/living-in-greece/accessto-healthcare/>; en Communication on the status of migration management in mainland Greece (p. 4, 12)). Toegang tot psychologische en psychiatrische gezondheidszorg is ook mogelijk in bepaalde omstandigheden: mensen die noch een voorlopig sociale zekerheidsnummer (PAAYPA), noch een sociaalzekerheidsnummer (AMKA) hebben, kunnen gratis psychiatrische en neurologische geneesmiddelen krijgen als deze worden voorgeschreven door een psychiater of neuroloog die werkzaam is in een openbaar of particulier ziekenhuis en/of in lokale eerstelijnszorgeenheden of -centra (UNHCR - Information Guide for Beneficiaries of International Protection – p. 42-44, beschikbaar op: https://migration.gov.gr/wp-content/uploads/2024/04/ENGLISH_BROCHURE.pdf).”* NGO’s beheren ook medische centra en poliklinieken die verschillende medische diensten aanbieden aan statushouders, waaronder medische en psychologische hulp, psychosociale ondersteuning en begeleiding. Daarnaast hebben veel gemeenten medische centra waar statushouders en asielzoekers, ook degenen zonder AMKA, gebruik van kunnen maken (“Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland”, september 2024, p. 49-51, 67; Europese Commissie, “Communication on the status of migration management in mainland Greece”, 4 april 2025, p. 4, 7-8).

Verzoeker brengt geen elementen bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop voorgaande analyse, omtrent de toegang tot gezondheidszorg in Griekenland is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn of die de gemaakte appreciatie in een ander daglicht stellen. Hij toont middels zijn summiere blote betoog in het verzoekschrift niet aan dat er in Griekenland geen medische zorgen voor hem voorhanden zouden zijn.

Verzoeker toont bijgevolg niet aan dat, in geval van terugkeer naar Griekenland en in de mate dat hij nood heeft aan medische en/of psychologische hulp, hij hiervan verstoken zal blijven en hij zou worden geconfronteerd met een situatie die in strijd is met artikel 3 van het EVRM of met artikel 4 van het Handvest wegens moeilijkheden om toegang te krijgen tot gezondheidszorg. Bijgevolg blijkt in deze stand van zaken niet dat verzoeker bij terugkeer naar Griekenland geen toegang zal hebben tot eventuele benodigde medische en/of psychologische zorgen. Gelet op wat voorafgaat, gaat de Raad niet nader in op het betoog van beide partijen omtrent de Griekse omzendbrief van 3 november 2025.

De Raad herinnert er hierbij overigens aan dat in casu niet blijkt dat er sprake is van een bijzondere kwetsbaarheid die een zware, complexe en regelmatige behandeling zou vereisen. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen concrete elementen bij die hier anders over doen denken. Wat betreft de toegang tot gezondheidszorg in Griekenland, toont verzoeker verder niet aan dat de mogelijkheden of beperkingen om in dit verband zijn rechten als statushouder uit te oefenen anders zijn dan de mogelijkheden of beperkingen waarmee ook Griekse onderdanen kunnen worden geconfronteerd. In de mate dat kan worden aangenomen dat er in Griekenland een kwaliteitsverschil mogelijk is in vergelijking met België op het vlak van gezondheidszorg, volstaat dit verder op zich niet om te besluiten dat de verzoekende partij bij een terugkeer naar Griekenland zou belanden in een situatie die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU. Een mogelijk kwaliteitsverschil tussen de gezondheidszorg in België en Griekenland, houdt geen verband met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hetzelfde geldt immers voor de Griekse onderdanen. Het komt verzoeker toe, in navolging van de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie, om in concreto aan te tonen dat hij zijn rechten en voordelen niet zou kunnen laten gelden in Griekenland en hij, als statushouder, geen of onvoldoende toegang heeft tot medische zorg, quod non in casu, zoals hoger is gebleken.

5.12. Waar verzoeker in zijn aanvullende nota's wijst op het "*circulaire probleem*" dat door RSA wordt gesteld en volhardt in de voorwaarde van een actieve AMKA om toegang te krijgen tot de arbeidsmarkt, wijst de Raad op wat volgt.

Wat de toegang tot de arbeidsmarkt betreft, voorziet de Griekse wet in een volledige en automatische toegang tot werk voor statushouders onder dezelfde voorwaarden als de nationale onderdanen, zonder de verplichting om een werkvergunning te verkrijgen.

In de praktijk moeten statushouders beschikken over een geldige ADET, een geldig AFM-nummer en een geldig AMKA-nummer.

Enkel in het RSA/PRO ASYL-rapport wordt gesteld dat tevens een actieve AMKA nodig zou zijn om toegang te krijgen tot de arbeidsmarkt. Om deze reden betoogt RSA/PRO ASYL dat de Griekse wetgeving een cirkelredenering hanteert waarbij toegang tot basisrechten als minimumvoorwaarde voor integratie in de gastsamenleving en de zoektocht naar werk in feite afhankelijk is van reeds verzekerd werk ("*Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights*", RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 24 en 34). In de relevante passages (p. 22 en 34) worden evenwel geen bronnen genoemd die deze circulaire logica bevestigen.

Geen enkele van de andere beschikbare bronnen bevestigt dat een actieve AMKA nodig is om toegang te krijgen tot de arbeidsmarkt. In het AIDA-rapport van september 2025 wordt hierover geen melding gemaakt ("*Country Report: Greece. Update 2024*", AIDA/ECRE, september 2025, p. 261-262). Het verslag "*Feitenonderzoek*" stelt dan weer dat statushouders in de praktijk naast een ADET in het bezit dienen te zijn van een AMKA-nummer voor de afdracht van sociale lasten en een AFM om legaal arbeid in loondienst te verrichten ("*Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland*", Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p. 38).

In zijn antwoord per e-mail van 22 december 2025 op een vraag tot verduidelijking vanwege de commissaris-generaal, stelt het hoofd van de Griekse asieladministratie, de heer M.K., dat statushouders met een geldige ADET het recht hebben om te werken onder dezelfde voorwaarden als Griekse onderdanen, mits zij in het bezit zijn van een AMKA-nummer. Volgens hem vereist de betrokken wetgeving niet dat de AMKA geactiveerd moet zijn, aangezien dat niet mogelijk zou zijn voor personen die voor het eerst werken (AMKA-nota van 16 januari 2026). Statushouders kunnen dus een arbeidscontract tekenen alsook het arbeidscontract uploaden in ERGANI zonder dat een activering van de AMKA is vereist. Daarnaast is voor een eerste tewerkstelling een registratie bij een zgn. e-EFKA vereist (AMKA-nota van 16 januari 2026). Waar verzoeker verwijst naar een brief van de Europese Commissie van 4 december 2023 en de daarin opgesomde obstakels en problemen met betrekking tot de toegang tot e-EFKA's, is er geen enkele indicatie dat de door verzoeker aangehaalde problemen met de e-EFKA's anno 2026 nog actueel zouden zijn.

Gelet op het geheel van de bronnen die voorliggen, kan in de huidige stand van zaken worden besloten dat een actieve AMKA geen voorwaarde is om in Griekenland legaal te kunnen werken. Een AMKA-nummer volstaat.

Waar verzoeker kritiek uit op het antwoord van mevrouw M. van 27 oktober 2025 zoals weergegeven in de AMKA-nota van 16 januari 2026 bij de aanvullende nota van de commissaris-generaal, gaat hij eraan voorbij dat dit antwoord enkel in de nota werd opgenomen om de achtergrond te schetsen van de nieuwe informatie die werd verkregen van de Griekse autoriteiten op 22 december 2025. Immers, omdat het antwoord van mevrouw M. niet overeen leek te komen met de inhoud van de ministeriële verordening van 23 december 2023 (hierna: de AMKA-verordening), werd verdere verduidelijking gevraagd aan de *Reception and Identification Service* van de Griekse asieldienst op 31 oktober 2025. Wegens het uitblijven van een antwoord, nam de verwerende partij vervolgens op 19 december 2025 via e-mail contact op met de *Governor of Asylum Service* (het hoofd van de Griekse asieladministratie), de heer M.K., die op 22 december 2025 via e-mail zijn antwoorden overmaakte. Deze stelt zeer duidelijk dat de wet 3655/2008 niet vereist dat de AMKA geactiveerd is en wijst erop dit ook niet mogelijk zou zijn voor mensen die voor het eerst worden tewerkgesteld. Hij zet uiteen dat statushouders met een geldige ADET het recht hebben om te werken onder dezelfde voorwaarden als Griekse onderdanen, mits zij in het bezit zijn van een AMKA-nummer. Volgens hem vereist de betrokken wetgeving niet dat de AMKA geactiveerd moet zijn, aangezien dat niet mogelijk zou zijn voor personen die voor het eerst werken. Uit de nota van 16 januari 2026 blijkt duidelijk dat de verwerende partij zich enkel baseert op de meest recente toelichting door de heer M.K. en de vertalingen van de relevante Griekse wetgeving, om te besluiten dat een “*actieve AMKA geenszins een voorwaarde is om in Griekenland legaal te kunnen werken. Een geldige ADET en een AMKA nummer volstaat.*” Verzoekers kritiek dat, in strijd met artikel 26 van het KB CGVS, de volledige e-mailuitwisseling met mevrouw M. niet werd meegedeeld, is bijgevolg niet dienstig.

Met betrekking tot verzoekers kritiek in zijn aanvullende nota in verband met de AMA (*National Insurance Number*), namelijk dat de registratie bij een zgn. e-EFKA nodig is om een AMA te verkrijgen, wordt nog opgemerkt wat volgt. Een AMA is een sociaal verzekeringsnummer voor werk/sociale afdrachten. Uit de landeninformatie blijkt dat wanneer een statushouder voor het eerst gaat werken, ook een AMA vereist is. De statushouder ontvangt die na registratie bij het register van *Insured Persons of the National Social Security Fund* (ΕΦΚΑ / EFKA). Een afspraak bij een EFKA-afdeling kan telefonisch of per mail gemaakt worden. De volgende documenten zijn nodig bij de aanvraag voor een AMA: een verblijfsvergunning, een werkgeversverklaring (formulier E3), een AFM, een AMKA, een adresbewijs en een bankrekeningnummer (“*Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland*”, september 2024, p. 12, 38). Refugee.Info vermeldt dezelfde vereiste documenten. (zie Refugee.info Greece, “*Health insurance*” beschikbaar op <https://greece.refugee.info/en-us/articles/4985624835479>, waarnaar verzoeker zelf verwijst in zijn aanvullende nota's). Beide bronnen verwijzen naar een AMKA en niet naar een actieve AMKA als één van de voor te leggen documenten voor het verkrijgen van een AMA. Verzoeker toont niet aan dat hij niet in staat zou zijn als statushouder met een geldige ADET, een AFM en een AMKA, de overige vereiste documenten voor de aanvraag van een AMA te verkrijgen. Verder dient te worden benadrukt dat uit de beschikbare landeninformatie ook blijkt dat een AMA enkel vereist is bij een eerste tewerkstelling en dat de AMKA na registratie van het eigenlijke arbeidscontract geactiveerd wordt. Eens een AMA-nummer is verkregen, kan de werkgeversverklaring worden gefinaliseerd in een arbeidscontract en worden geupload in ERGANI om de AMKA te activeren. Uit niets blijkt dat voor de AMA zelf een actieve AMKA nodig is. De activering van de AMKA is een gevolg van de correcte en volledige aangifte van de tewerkstelling, en niet een voorafgaande voorwaarde voor het verkrijgen van een AMA-nummer of voor de aanwerving zelf.

Nergens uit deze recente bronnen kan worden afgeleid dat thans een actieve AMKA vereist zou zijn voor het verkrijgen van een AMA, noch wordt melding gemaakt van specifieke problemen van toegang tot EFKA voor statushouders.

Waar in de brief van RSA van 16 januari 2026, die verzoeker bij zijn aanvullende nota voegt, wordt gesteld dat een actieve AMKA nodig is voor het verkrijgen van een AMA, blijkt deze stelling te berusten op verouderde informatie. Immers baseert RSA zich op een schrijven van de Europese Commissie van 4 december 2023, dat echter dateert van vóór de nieuwe AMKA-verordening van 23 december 2023 met inwerkingtreding sinds 1 april 2024. Onder het toen geldende regelgevend kader was tewerkstelling evenwel niet vereist om een AMKA te activeren, wat thans wel het geval is. Dit was een periode waarin tewerkstelling nog geen voorwaarde was voor de activering van de AMKA. Pas sinds de inwerkingtreding van deze nieuwe wetgeving wordt de AMKA gedesactiveerd afgegeven (“*Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland*”, Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p. 21). De door verzoeker gevolgde redenering mist bijgevolg actuele feitelijke en juridische grondslag. Er wordt herhaald dat in de recente bronnen geen melding wordt gemaakt van dergelijke problemen en vastgesteld dat verzoeker geen informatie bijbrengt waaruit kan blijken dat deze problemen in 2026 nog actueel zouden zijn.

Gelet op het geheel van de bronnen die voorliggen kan in de huidige stand van zaken nogmaals worden besloten dat een actieve AMKA geen voorwaarde is om in Griekenland legaal te kunnen werken. Een AMKA-nummer volstaat.

5.13. Waar verzoeker gewag maakt van bepaalde moeilijkheden op het vlak van huisvesting, tewerkstelling, taalonderwijs en gezondheidszorg tijdens zijn verblijf in Griekenland als begunstigde van internationale bescherming, onderstreept de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat hij evenwel niet aantoont dat zijn situatie als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland van die aard was dat hij door de onverschilligheid van de Griekse autoriteiten, en voor zover hij volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, is terechtgekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelde om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer naar Griekenland.

Bovendien toont verzoeker, in het licht van de ervaringen waarmee hij naar eigen zeggen werd geconfronteerd, niet aan dat hij zijn rechten ter zake niet zou kunnen doen gelden, nu immers moet worden vastgesteld dat hij hiertoe eerder zeer beperkte stappen heeft gezet. Verder toont verzoeker niet op overtuigende wijze aan dat hij, zoals redelijkerwijze van hem kan worden verwacht, alle mogelijke middelen die het recht in Griekenland hem biedt, heeft uitgeput. Het komt evenwel aan de begunstigten van internationale bescherming toe om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar zij internationale bescherming hebben verkregen, door er onder meer werk en huisvesting te zoeken en de taal te leren.

Uit de gedragingen van verzoeker blijkt vooreerst dat hij geenszins de intentie had om in Griekenland een duurzaam bestaan op te bouwen en er zijn rechten te doen gelden. Uit het administratief dossier en zijn verklaringen blijkt immers dat hij reeds twee maanden na de toekenning van zijn status en de dag na het verkrijgen van zijn documenten, uit Griekenland vertrok. Ook verklaarde verzoeker dat hij al sinds zijn vertrek uit Gaza naar België wilde komen (NPO, p. 16).

Gelet op de uiterst korte periode waarin verzoeker als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland verbleef en zijn expliciete verklaring nooit de bedoeling te hebben gehad om in Griekenland te blijven, kan reeds a priori niet worden aangenomen dat hij in Griekenland daadwerkelijke en ernstige pogingen ondernam om zijn leven aldaar uit te bouwen en er zijn rechten te doen gelden.

Gelet op zijn zeer kortstondig verblijf in Griekenland na het verkrijgen van internationale bescherming en het feit dat hij is vertrokken de dag nadat hij zijn Griekse documenten ontving, geeft verzoeker geen blijk van persoonlijke ervaringen waaruit kan worden afgeleid dat hij buiten zijn eigen wil om in de onmogelijkheid was om zijn rechten aldaar te doen gelden, noch zijn er concrete indicaties dat dit het geval zal zijn bij terugkeer naar dat land. Uit de verklaringen en het gedrag van verzoeker blijkt niet dat hij doorgedreven pogingen heeft ondernomen om werk en onderdak te zoeken of om de taal te leren. De houding en het handelen van verzoeker duiden er daarentegen op dat hij geenszins van plan was om in Griekenland een duurzaam leven en een toekomst uit te bouwen.

De Raad wijst erop dat het aan de begunstigde van internationale bescherming toekomt om de nodige inspanningen te leveren om zich te integreren in de samenleving waar hij internationale bescherming heeft verkregen, door er onder meer werk te zoeken en de taal te leren. Er kan van verzoeker worden verwacht dat hij de nodige procedures doorloopt en geduld oefent vooraleer hieromtrent conclusies te trekken. Verzoeker maakt niet aannemelijk, gelet ook op de korte tijd die hij er verbleef na de toekenning van internationale bescherming, dat hij niet in de mogelijkheid was om onder meer huisvesting, medische zorgen of tewerkstelling te kunnen krijgen in Griekenland. Het komt hem in dit verband bovendien toe om de middelen die het recht en zijn status in Griekenland hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen hij evenwel niet aantoont. Hij toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput. De commissaris-generaal motiveert terdege: *“Wat betreft het vinden van werk dient te worden opgemerkt dat u er toch in slaagde om 1 dag te werken in Thessaloniki. Uit uw verklaringen blijkt dat u wel zocht naar werk door rond te vragen maar dat u de lonen onaanvaardbaar laag vond (NPO, p.21). Verder deed u geen inspanningen om duurzaam werk te vinden gezien u vertrok de dag nadat u uw verblijfsdocumenten verkreeg. Het gegeven dat u ook de moeite niet deed om uw amka op orde te brengen is niet ernstig gezien deze nodig is voor toegang tot de arbeidsmarkt.*

Wat betreft uw zoektocht naar huisvesting dient erop gewezen dat u zowel in Athene als in Thessaloniki erin slaagde om een onderkomen te vinden (NPO, p. 19 en p. 20) en dat u in Thessaloniki zich registreerde om opvang te krijgen (NPO, p. 21) en overdag opvang vond bij de ngo Wave in Thessaloniki (NPO, p. 21). U vond telkens de middelen om de huur te betalen (NPO, p. 19 en p. 21). Verder blijkt uit uw verklaringen dat u verder geen pogingen deed om uw administratie op orde te krijgen zodat u een legale huurwoning kon vinden, u vertrok immers de dag nadat u uw Griekse verblijfsdocumenten kreeg (NPO, p. 17).”

Door in zijn verzoekschrift louter eerder afgelegde verklaringen te herhalen, brengt verzoeker geen concrete elementen bij die hier anders over doen denken.

Hoewel verzoeker er in het verzoekschrift in volhardt dat hij actief naar werk heeft gezocht, blijkt uit zijn eigen verklaringen dat deze inspanningen zeer beperkt zijn gebleven. Zijn pogingen beperkten zich tot informeel rondhoren bij onder meer supermarkten en cafés. Behalve deze beperkte initiatieven ondernam hij geen verdere stappen om werk te verkrijgen, zoals het inschrijven bij uitzendbureaus en het benaderen van werkgevers via formele kanalen (NPO, p. 21-22). Daarbij weegt zwaar door dat verzoeker reeds de dag na het verkrijgen van zijn verblijfsdocumenten, dit is twee maanden nadat hem de vluchtelingenstatus werd toegekend, Griekenland heeft verlaten. Dit staat op gespannen voet met zijn bewering dat hij ernstige pogingen heeft ondernomen om werk te vinden. De omstandigheid dat de hem aangeboden lonen ontoereikend zouden zijn geweest om in zijn basisbehoeften te voorzien, kan reeds hierom niet overtuigen nu niet kan worden gesteld dat verzoeker zich gedurende een voldoende lange periode via officiële kanalen daadwerkelijk op de arbeidsmarkt heeft begeven. Uit zijn verklaringen blijkt echter dat verzoeker zich nooit op het officiële arbeidscircuit heeft begeven, nu hij vertrok de dag nadat hij zijn Griekse documenten verkreeg en tevens naliet om daartoe de nodige formaliteiten te vervullen, zoals het verkrijgen van een AMKA.

Voorts kan verzoeker niet worden gevolgd in zijn verklaring dat hij zich niet tot uitzendbureaus heeft gewend omdat hij niet op de hoogte was van het bestaan daarvan. Van een persoon met een verleende vluchtelingenstatus mag worden verwacht dat hij zich actief informeert over de mogelijkheden om in zijn levensonderhoud te voorzien, te meer nu dergelijke interimkantoren algemeen bekend en toegankelijk zijn.

Verzoeker wijst in dit verband tevens op de taalbarrière, maar heeft schijnbaar geen enkele actie ondernomen om zich de Griekse taal eigen te maken. Verzoeker werpt op dat er hiertoe geen mogelijkheden zijn, maar uit de beschikbare informatie blijkt nochtans dat er in Griekenland verschillende overheidsinstellingen en hulporganisaties aanwezig zijn die vluchtelingen bijstand verlenen voor taalonderwijs. Zo verstrekt het HELIOS +-programma onder meer integratiecursussen met taalonderwijs Grieks en bestaan er verschillende initiatieven op landelijk, regionaal en lokaal niveau, al dan niet met ondersteuning van IGO's en NGO's, die de integratie van statushouders in de Griekse arbeidsmarkt trachten te bevorderen en te faciliteren, zoals banenbeurzen, taalcursussen, het geven van advies of bijstand bij het vinden van werk, enz. (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 29-30; *"Communication on the status of migration management in mainland Greece"*, Europese Commissie, 4 april 2025, p. 14-15). Zo stipt de Raad aan dat uit de landeninformatie blijkt dat het Griekse Ministerie van Migratie en Asiel verschillende integratieprogramma's met het oog op integratie van statushouders ontwierp die worden uitgevoerd door partners, zoals internationale organisaties (onder andere de IOM) en ngo's en dat deze diensten onder meer taalcursussen aanbieden, cursussen gericht op de ontwikkeling van vaardigheden, en cursussen ter voorbereiding op een baan in Griekenland (*"Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland"*, september 2024, p. 42-46), maar ook dat de vraag het aanbod ruimschoots overschrijdt (AIDA, *Country Report Greece. Update 2024*, p. 263-264). Evenwel kan niet blijken dat verzoeker omwille van de onverschilligheid van de Griekse overheid geen toegang zou hebben tot taalonderwijs. Hoewel de vraag naar taalonderwijs in Griekenland voor anderstaligen het aanbod overstijgt, bestaan er daarnaast verschillende initiatieven op landelijk, regionaal en lokaal niveau, al dan niet met ondersteuning van NGO's en IGO's, die de integratie van statushouders in de Griekse arbeidsmarkt trachten te bevorderen en te faciliteren, zoals banenbeurzen, taalcursussen, het geven van advies of bijstand bij het vinden van werk, enz. (*"Communication on the status of migration management in mainland Greece"*, Europese Commissie, 4 april 2025, p. 12-14).

Daarnaast weerhoudt niets verzoeker ervan om op individuele basis Grieks te leren. Er blijkt niet dat verzoeker op zoek ging naar alternatieve of gratis mogelijkheden om de taal te leren.

Los daarvan, het niet machtig zijn van de Griekse taal, doet niets af aan de mogelijkheid om een job te zoeken waarvoor geen (goede) kennis van de Griekse taal vereist is, denk maar aan de landbouw- en bouwsector, de horeca en schoonmaak, en dit in afwachting van het verwerven van een (basis)kennis van het Grieks die de deuren opent naar andere jobs op de Griekse arbeidsmarkt. Zoals hoger reeds werd overwogen, maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij omwille van gezondheidsproblemen hiertoe minder mogelijkheden zal hebben en zal worden belemmerd in zijn zoektocht naar werk.

Verzoeker heeft tijdens zijn verblijf in Thessaloniki voorts 1 dag gewerkt en kon, mits het raadplegen van tal van arbeidskantoren en organisaties die daar aanwezig zijn, wel degelijk geholpen worden bij zijn verdere zoektocht naar werk en het aanleren van de Griekse taal. Het geheel van deze elementen bevestigt dat verzoeker geen afdoende en geloofwaardige inspanningen geleverd heeft om werk te vinden in Griekenland, hoewel hij internationale bescherming genoot en in staat werd geacht om, met de nodige inzet, toegang te verkrijgen tot de arbeidsmarkt.

Gelet op wat voorafgaat wordt in de bestreden beslissing terdege gesteld: *"Wat betreft uw verklaring dat u geen kans kreeg om te integreren of de Griekse taal te leren (NPO, p. 23) dient erop gewezen dat u slechts*

vier maand in Griekenland verbleef, en onmiddellijk vertrok na de toekenning van uw verblijfsdocumenten waaruit kan afgeleid worden dat u geen intentie had om een duurzaam verblijf in Griekenland uit te bouwen.”

Het betoog van verzoeker dat hij volledig afhankelijk was van humanitaire hulp nadat hij het opvangcentrum had verlaten, laat de hoger gedane vaststelling, namelijk dat hij in bezit van zijn AFM toegang had tot huisvesting, onverlet. Bovendien heeft hij geen enkele concrete stap ondernomen om een legale huurwoning te vinden nu hij reeds de dag nadat hij zijn Griekse verblijfsdocumenten verkreeg, Griekenland verliet.

Het feit dat er een einde wordt gesteld aan de materiële opvang voor begunstigden van internationale bescherming moet worden bekeken in samenhang met het feit dat nadat de beschermingsstatus wordt toegekend, de begunstigden zelf in hun onderhoud moeten voorzien. In het kader van huisvesting en tewerkstelling kan worden verwacht van verzoeker, die er internationale bescherming heeft verkregen, om de nodige procedures te doorlopen en geduld te oefenen vooraleer hij daaromtrent conclusies trekt. Verzoeker maakt niet aannemelijk, gelet ook op de korte tijd die hij er verbleef na de toekenning van zijn vluchtelingenstatus, dat hij niet in de mogelijkheid was om onder meer huisvesting, medische zorgen of tewerkstelling te kunnen krijgen in Griekenland. Het komt hem in dit verband bovendien toe om de middelen die het recht en zijn status in Griekenland hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen hij evenwel niet aantoot. Hij toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput.

Verzoekers bemerking dat zijn vertrek uit Griekenland niet het gevolg is van een gebrek aan inspanningen, maar een *“daad van wanhoop”* na een *“maandenlange strijd tegen uitsluiting, marginalisering en administratieve onmogelijkheid”*, kan gelet op voorgaande overwegingen niet worden gevolgd. Nu verzoeker eerder zeer beperkte stappen heeft gezet op het vlak van huisvesting en tewerkstelling en hij Griekenland al verliet twee maanden na de toekenning van zijn vluchtelingenstatus en de dag nadat hij zijn Griekse documenten verkreeg, kan hij bezwaarlijk stellen dat hij geen kans maakte op het verkrijgen van een job of onderdak of toegang tot medische zorgen. Het algemeen betoog in zijn verzoekschrift en aanvullende nota's, dat zich in essentie beperkt tot het verwijzen naar algemene landeninformatie zonder in te gaan op verzoekers concrete situatie, doet hier geen afbreuk aan. Aangezien geen oprechte intentie kan blijken om een duurzaam bestaan op te bouwen in Griekenland, is het voor verzoeker onmogelijk om conclusies te trekken omtrent de mogelijkheden op het vlak van huisvesting, werkgelegenheid of gezondheidszorg en slaagt hij er op geen enkele manier in om aan te tonen dat zijn rechten als statushouder er niet werden geëerbiedigd.

Dat een overheid niet steeds onmiddellijk woningen en financiële middelen kan toekennen aan vreemdelingen, houdt niet in dat deze vreemdelingen vervolgens niet worden geholpen en dat zij zelf niet tijdelijk in hun levensbehoeften kunnen voorzien. Verder dienen bij de beoordeling van de situatie van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland betreffende de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale bijstand, gezondheidszorg, huisvesting of integratie, in beginsel de omstandigheden van de Griekse onderdanen als maatstaf of standaard in ogenschouw te worden genomen, en niet de standaarden die desgevallend van toepassing zijn in andere lidstaten van de EU. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze aanspraak kan maken op dergelijke voorzieningen, geldt dit immers eveneens voor vreemdelingen die internationale bescherming werd verleend binnen de EU. De vaststelling dat er tussen EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen met internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert bijgevolg geenszins zonder meer een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest. Dit dient daarentegen op concrete wijze te worden aangetoond, rekening houdend met het gegeven dat óók de socio-economische moeilijkheden of perspectieven van de Griekse onderdanen problematisch en complex kunnen zijn op het vlak van bijvoorbeeld gezondheidszorg of tewerkstelling. De Raad wijst erop dat verzoeker internationale bescherming heeft verkregen in Griekenland dat als EU-lidstaat is gebonden aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die zijn verbonden aan zijn beschermings-status en waarvan verzoeker gebruik kan maken. Zoals reeds vastgesteld, toont verzoeker niet aan dat hij ernstige pogingen ondernomen heeft om zijn rechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland te doen gelden.

5.14. Waar verzoeker gewag maakt racisme, moet worden bemerkt dat hieruit evenmin kan blijken dat hij in geval van terugkeer naar Griekenland hierdoor zal terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften. De commissaris-generaal stelt terdege het volgende vast: *“Wat betreft uw verklaringen omtrent het racisme in Griekenland dat u zou verhinderen om terug te keren, blijkt uit uw verklaringen dat u werd aangevallen in Kos nadat u het kamp had verlaten (NPO, pp. 18-19). Er moet vooreerst worden opgemerkt dat u niet op overtuigende wijze aantoot dat u, rekening houdend met uw individuele situatie, de nodige ernstige pogingen ondernomen hebt om er uw rechten te doen gelde, u diende immers geen klacht in tegen uw aanvallers bij de Griekse politie (NPO, p. 19). U legt echter géén overtuigende stavingsstukken neer wat betreft de gebeurtenissen die u naar eigen zeggen te beurt zijn gevallen, noch wat betreft eventuele ernstige initiatieven die u hierop ondernomen hebt om bescherming af te dwingen. Bovendien ging het om een*

éénmalige gebeurtenis die onvoldoende zwaarwichtig is om als menonwaardige behandeling te worden aangemerkt.

Wat betreft de behandeling van de politie bij aankomst, die u als vernederend ervaarde omdat u uw kledij moest uitdoen en niet terugkreeg (NPO, p. 23) dient te worden opgemerkt dat dit gaat over een specifieke situatie, die zich eenmalig voordeed en waaruit u geen actuele vrees kan aantonen. Verder zijn er de problemen die u had met de politie in Athene, waarbij u geen klacht mocht indienen tegen de Egyptische eigenaar van het appartement, dient te worden opgemerkt dat ook deze situatie eenmalig was, en dat nergens uit uw verklaringen blijkt dat u verdere stappen heeft gezet om deze situatie aan te klagen (zoals een aangifte in een ander kantoor, hulp van een NGO of advocaat inroepen voor het indienen van uw klacht, het aanschrijven van de ombudsman ...) wat in de door u geschetste context wel kon verwacht worden (NPO, p. 23). Over uw verklaring dat de politie u haatte en u altijd tegenhield om te controleren, zowel in Athene als in Thessaloniki, dient te worden opgemerkt dat u een situatie beschrijft die niet voldoende zwaarwichtig is om te worden aangemerkt als een vernederende of onmenselijke behandeling.”

Door louter eerder gedane verklaringen te herhalen en de bevindingen van de commissaris-generaal hierover tegen te spreken, brengt verzoeker geen concrete elementen bij die de gedane vaststellingen weerleggen of ontkrachten.

Verzoeker voert verder aan dat de commissaris-generaal zijn verklaringen verkeerd heeft geïnterpreteerd waar hem wordt verweten dat hij na de aanval op straat, kort na het verlaten van het opvangcentrum op Kos, geen klacht heeft ingediend bij de politie. In zijn verzoekschrift stelt hij dat hij hiertoe wel degelijk een poging heeft ondernomen, maar dat hem de toegang werd geweigerd. Ter ondersteuning verwijst hij naar pagina 19 van het verslag van het persoonlijk onderhoud. De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker de feiten niet consistent weergeeft en het incident op Kos verwacht met een ander voorval waarbij hij verklaarde dat hij in Athene geen klacht kon indienen tegen de Egyptische eigenaar van het appartement (NPO, onderaan p. 19). Wat betreft de aanval op Kos blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud daarentegen ondubbelzinnig dat verzoeker geen enkele poging heeft ondernomen om bij de politie klacht in te dienen, maar de dag nadien onmiddellijk is vertrokken richting Athene (NPO, bovenaan p. 19).

De Raad merkt verder nog op dat vreemdelingen in Griekenland, net als in andere lidstaten, kunnen worden geconfronteerd met discriminatie, racisme of xenofobie maar dat dit niet leidt tot het besluit dat de Griekse autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van verzoeker niet zullen nakomen of dat dit invloed heeft op de werking van de officiële instanties en de rechtscollages in Griekenland. Bovendien houdt dit op zich evenmin in dat de Griekse autoriteiten hun verdragsrechtelijke verplichtingen niet nakomen en dat zij niet bij machte zouden zijn om een passende bescherming te bieden aan betrokkenen bij situaties van discriminatie, racisme of xenofobie. Het vermoeden dat zijn grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, impliceert tevens dat de daar aanwezige autoriteiten in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden mits verzoeker uiteraard de nodige stappen zet, quod non in casu.

5.15. Verzoeker, die geen blijk geeft van een bijzondere kwetsbaarheid, toont verder niet aan dat hij niet de nodige zelfredzaamheid heeft om in zijn levensbehoeften te voorzien. De commissaris-generaal duidt in dit verband terdege aan: *Ten slotte wijst het Commissariaat-generaal erop dat u uit uw verklaringen wel blijkt dat u over de nodige zelfredzaamheid beschikt om een woonplaats en hulp te vinden bij organisaties om in uw basisbehoeften te voorzien (NPO, p. 21), om te vertrekken uit Kos en Athene, en om uw verblijfsdocumenten te verkrijgen in Thessaloniki (NPO, p. 15). Dit getuigt van een zekere keuzevrijheid. Bovendien bleek uit uw verklaringen dat u de nodige financiële draagkracht had om in Griekenland in uw bestaan te voorzien en om een vliegticket te bekostigen naar België. U gaf aan dat u geld kon lenen en uw netwerk kon aanspreken indien nodig (NPO, p. 16). Nergens in uw verklaringen vinden we elementen die erop wijzen dat u bij terugkeer niet zou kunnen terugvallen op uw netwerk en de ondersteuning die u had in Griekenland om de periode te overbruggen waarbij u de nodige stappen zet om uw administratieve toestand in orde te brengen.”*

Door louter de gedane bevindingen tegen te spreken en te bekritisieren, doet verzoeker hier niet anders over denken.

5.16. In zijn verzoekschrift betoogt verzoeker dat hij omwille van de belemmeringen in het Griekse systeem niet in staat was om de nodige inspanningen te leveren om er zijn leven op te bouwen. Zoals reeds werd vastgesteld, maakt verzoeker geen bijzondere kwetsbaarheid kenbaar die hem zou verhinderen de aan zijn internationale beschermingsstatus verbonden rechten uit te oefenen. Dat er in Griekenland sprake is van verschillende belemmeringen en obstakels die het uitoefenen van deze rechten kunnen bemoeilijken, werd hiervoor eveneens reeds vastgesteld, maar er werd eveneens vastgesteld dat dit geen afbreuk doet aan de vaststelling dat verzoeker, wiens ADCT nog geldig is tot 12 november 2026, individuele omstandigheden dient aan te tonen waaruit blijkt dat hij ingeval van terugkeer naar Griekenland buiten zijn wil om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen. Uit de voormelde motieven uit de bestreden beslissing en wat hierboven besproken wordt, blijkt evenwel dat verzoeker hiertoe in gebreke blijft. In wezen komt verzoeker dienaangaande in zijn verzoekschrift niet verder dan het herhalen van en volharden in zijn eerdere verklaringen betreffende de door hem ondervonden moeilijkheden in Griekenland en het

tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, wat op zich, mede gelet op de voorgaande vaststellingen, geenszins als een dienstig verweer tegen de voormelde motieven uit de bestreden beslissing kan worden beschouwd. Hij stelt immers enkel opnieuw dat hij in Griekenland in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen en dat hij hiervoor geen hulp van de Griekse autoriteiten zal kunnen krijgen, waarmee hij slechts volhardt in zijn eerdere beweringen en de voormelde motieven uit de bestreden beslissing tegenspreekt, zonder in concreto te duiden waarom deze motieven volgens hem niet draagkrachtig zijn. Hij verwijst hierbij immers slechts naar louter algemene informatie – die in de voorgaande analyse uitgebreid werd meegenomen – die geen betrekking heeft op zijn persoonlijke, individuele situatie en die, gezien voorgaande analyse, op zich niet volstaat teneinde de door hem aangehaalde bewering, dat hij in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen, alsnog concreet aan te tonen.

Verzoeker maakt met bovenstaande bijgevolg niet op concrete wijze aannemelijk dat hij buiten zijn eigen wil om in de onmogelijkheid was om zijn rechten in Griekenland te doen gelden. Het komt in dit verband aan verzoeker toe om de middelen die het recht en zijn status in Griekenland hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen hij evenwel niet aantoon. Hij toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput. Hij toont niet aan, gelet ook op de zeer korte tijd die hij er nog verbleef na de toekenning van internationale bescherming en zijn gebrekkige inspanningen om een leven op te bouwen in Griekenland, dat hij niet in de mogelijkheid zou zijn (geweest) om er huisvesting of tewerkstelling te vinden. Op grond hiervan kan dus niet worden besloten dat hij door de onverschilligheid van de Griekse autoriteiten, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, is terechtgekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelde om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer naar Griekenland. Hij moet, gelet op de voorgaande vaststellingen, in staat worden geacht om bij terugkeer een duurzaam bestaan uit te bouwen en er in zijn levensonderhoud te voorzien.

In het verzoekschrift verwijst verzoeker naar bepaalde moeilijkheden waarmee begunstigten van internationale bescherming in Griekenland kunnen worden geconfronteerd, maar dergelijke algemene verwijzing volstaat niet om zonder meer aan te tonen dat verzoeker als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Dit dient in concreto te worden aangetoond, waartoe verzoeker in gebreke blijft.

De verwijzing in zijn verzoekschrift naar landeninformatie omtrent de situatie waarmee begunstigten van internationale bescherming geconfronteerd worden bij de vernieuwing van hun verblijfsdocumenten, is niet dienstig gezien deze situatie niet op hem van toepassing is daar hij op heden nog steeds over een Griekse verblijfsvergunning beschikt die nog ruimschoots geldig is.

5.17. Waar verzoeker op algemene wijze aangeeft dat statushouders in Griekenland worden uitgesloten van de mogelijkheid tot gezinshereniging, toont hij niet concreet aan dat hij in de onmogelijkheid zou zijn zich te beroepen op gezinshereniging. Overigens blijkt uit het AIDA-rapport van 2025 dat erkende vluchtelingen, zoals verzoeker, wel degelijk het recht hebben op gezinshereniging (p. 248). In tegenstelling tot wat verzoeker lijkt te suggereren, blijkt nergens uit dat de gezinshereniging slechts mogelijk is indien de aanvraag wordt ingediend binnen de drie maanden na de toekenning van de internationale bescherming. Er blijkt enkel dat de voorwaarden verschillen naargelang de aanvraag tot gezinshereniging wordt ingediend binnen of buiten de voormelde drie maanden (p. 249). Verzoeker brengt geen concrete elementen bij die erop zouden wijzen dat hij wordt uitgesloten van de mogelijkheid tot gezinshereniging. Uit zijn verklaringen blijkt ook niet dat hij deze procedure in Griekenland ooit heeft opgestart nu hij verklaart pas in België, nog na het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken, gehuwd te zijn (NPO, p. 3). Verzoeker legt hiervan overigens nog steeds geen rechtsgeldig document neer.

De Raad kan er begrip voor opbrengen dat verzoeker, in zoverre hij daadwerkelijk gehuwd is, lijdt onder het feit dat hij is gescheiden van zijn vrouw die in Gaza verblijft. Evenwel bereiken de verschillen in de wetgeving op dit punt tussen België en Griekenland als dusdanig niet de vereiste drempel van zwaarwegendheid. In de bestreden beslissing wordt terecht gesteld: *“Het gegeven dat er zulke verschillen bestaan brengt op zich evenwel niet met zich mee dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een (reëel risico op een) situatie van zeer verregaande materiële deprivatie die zo ernstig is dat uw toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in hoger genoemde jurisprudentie van het Europees Hof van Justitie.”* In deze benadrukt de Raad dat het doel van de asielprocedure er niet in bestaat om het recht op eerbiediging van het gezinsleven te horen bevestigen, noch om de verklaarde echtgenote van verzoeker te laten overkomen. Wel heeft een asielprocedure als opzet internationale bescherming te verlenen aan personen die in hun land van herkomst een vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin koesteren of er een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, of zoals in casu na te gaan of verzoeker zich in de Europese lidstaat die hem reeds internationale bescherming verleende, in casu Griekenland, niet langer kan beroepen op de bescherming die

hem reeds werd toegekend. Bovendien toont verzoeker evenmin aan dat hij als persoon die de vluchtelingenstatus heeft in Griekenland in deze lidstaat geen gerechtelijke of andere stappen zou kunnen ondernemen indien hij meent dat zijn recht op privé- en gezinsleven onder artikel 8 van het EVRM door deze beperkingen zou zijn geschonden. Ten slotte herinnert de Raad er aan dat een procedure gezinshereniging en een procedure verzoek om internationale bescherming twee onderscheiden procedures zijn met geheel andere en uiteenlopende doeleinden en voorwaarden.

5.18. In de mate dat hij aanvoert dat hij geen bescherming tegen refoulement geniet in Griekenland, verwijst de Raad naar het voorgaande waarbij werd vastgesteld dat geen elementen voorliggen waaruit kan blijken dat verzoeker actueel niet langer internationale bescherming geniet in Griekenland. Op geen enkele wijze toont hij aan dat er sprake is van een wijdverspreide en systematische praktijk van terugdrijving van erkende vluchtelingen door de Griekse overheden. Evenmin toont hij in concreto aan dat er in zijn geval een reëel risico op refoulement bestaat.

5.19. Voorts voert verzoeker geen concreet verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de overige door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten. Zij vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien zij door verzoeker niet dienstig worden aangevochten, onverminderd overeind.

5.20. Zoals reeds hoger aangestipt, volstaat verzoekers loutere verwijzing naar algemene landen-rapporten niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar Griekenland buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen, gelet op de pertinente en correcte vaststellingen in de bestreden beslissing over zijn persoonlijke omstandigheden. Verzoeker dient in concreto aan te tonen dat de tekortkomingen in Griekenland, waar hij internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, waardoor hij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling. Hij blijft daartoe evenwel in gebreke.

Bovendien moeten bij de beoordeling van de situatie van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland betreffende de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, huisvesting of integratie in beginsel de omstandigheden van de Griekse onderdanen als maatstaf of standaard in ogenschouw worden genomen, en niet de standaarden die desgevallend van toepassing zijn in andere lidstaten van de EU. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze aanspraak kan maken op dergelijke voorzieningen, geldt dit immers eveneens voor vreemdelingen aan wie internationale bescherming werd verleend binnen de EU. De vaststelling dat er tussen EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen met internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert bijgevolg geenszins zonder meer een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest. Dit dient daarentegen op concrete wijze te worden aangetoond, rekening houdend met het gegeven dat ook de socio-economische moeilijkheden of perspectieven van de Griekse onderdanen problematisch en complex kunnen zijn op het vlak van bijvoorbeeld gezondheidszorg of tewerkstelling.

De Raad herinnert er hierbij aan dat situaties die geen *“zeer verregaande materiële deprivatie”* teweeg-brengen, volgens het Hof van Justitie niet van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden. Op basis van het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zouden zijn in de lidstaat waar het nieuwe verzoek om internationale bescherming is ingediend, in casu België, dan in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend, in casu Griekenland, kan niet worden geconcludeerd dat verzoeker bij terugkeer naar die lidstaat zal worden blootgesteld aan een reëel gevaar voor een behandeling die onverenigbaar is met artikel 4 van het Handvest (cf. HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 94 met verwijzing naar het arrest Jawo van datzelfde Hof). Zo er al sprake zou zijn van een mogelijk kwaliteitsverschil in vergelijking met België op het vlak van gezondheidszorg, sociale bescherming en aangepast onderwijs, volstaat dit op zich niet om te besluiten dat verzoeker bij een terugkeer naar Griekenland zal belanden in een situatie die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

De Raad brengt verder nog in herinnering dat situaties die geen *“zeer verregaande materiële deprivatie”* teweegbrengen, volgens het Hof van Justitie niet van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt:

- door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden;
- door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan deze die in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat;

- door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend;
- door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten; of
- door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigden.

Schendingen van de bepalingen van hoofdstuk VII van de richtlijn 2011/95/EU die niet leiden tot een schending van artikel 4 van het Handvest, beletten niet om een beschermingsverzoek op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet niet-ontvankelijk te verklaren (arrest Ibrahim e.a, punten 91-94 en arrest Jawo, punten 93-97).

Waar verzoeker onder verwijzing naar algemene landeninformatie nog stelt dat hij bij terugkeer naar Griekenland zal terechtkomen in een erbarmelijk situatie, toont hij niet in concreto aan dat hij zal terechtkomen in een toestand van verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid, noch dat hij zou worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest. Gelet op de hoger aangehaalde rechtspraak van het Hof van Justitie, kan de Raad de redenering van verzoeker niet volgen dat de socio-economische moeilijkheden die hij in Griekenland zou ondervinden gelijkstaan met een *“situatie van onmenselijke behandeling”*.

Alles samen genomen toont verzoeker niet aan dat hij ernstige pogingen heeft ondernomen om zijn rechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland te doen gelden. Verzoeker maakt niet in concreto aannemelijk dat hij daadwerkelijk verhinderd was om in Griekenland in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat hij bij terugkeer naar Griekenland zou worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat hij, wegens de onverschilligheid van de Griekse autoriteiten en buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, is terechtgekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker op geen enkele wijze aannemelijk heeft gemaakt dat hij in Griekenland alle mogelijke middelen zou hebben benut, laat staan uitgeput, om zijn rechten als begunstigde van internationale bescherming te doen gelden. In voorliggend geval blijkt, na een individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, dat verzoeker niet aantoonde dat de bescherming die hem in Griekenland werd verleend ontoereikend zou zijn.

Verzoeker maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Griekenland, wegens de onverschilligheid van de Griekse autoriteiten en buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zal terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Verzoeker kan evenmin in alle redelijkheid stellen dat er in zijn hoofdte sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugkeer naar Griekenland wegens een bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52, met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

Gelet op de vaststellingen die in de bestreden beslissing worden gedaan en in acht genomen wat voorafgaat, heeft verzoeker aldus niet in concreto aannemelijk gemaakt dat hij zich niet langer zou kunnen beroepen op de bescherming die hem reeds werd toegekend in Griekenland.

5.21. Gelet op wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat verzoeker niet aantoonde dat hij bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 91). Hij toont niet aan dat hij bij een terugkeer naar Griekenland persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Alles samengenomen is de Raad van oordeel dat verzoeker geen elementen heeft aangebracht waaruit blijkt dat van hem niet redelijkerwijs zou kunnen worden verwacht dat hij zich beroept op de beschermingsstatus die hem in Griekenland reeds werd toegekend.

5.22. Het vermoeden dat zijn grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland zullen worden geëerbiedigd, wordt niet weerlegd. Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op de individuele situatie van

verzoeker in de weg staan. Zijn beschermingsverzoek dient bijgevolg op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard.

Een schending van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

5.23. Daar verzoeker internationale bescherming geniet in Griekenland, is er in België geen behoefte aan internationale bescherming. In deze omstandigheden blijkt niet dat verzoeker zich nog dienstig kan beroepen op een schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, die betrekking hebben op het beoordelen van de nood aan een internationale beschermingsstatus. Aangezien verzoeker reeds een internationale beschermingsstatus werd toegekend in Griekenland die als toereikend werd beoordeeld, diende de commissaris-generaal niet opnieuw te bepalen of hij nood heeft aan een dergelijke status. De beoordeling of de verzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico loopt op ernstige schade in zijn land van herkomst, dient slechts te worden gemaakt indien het vermoeden, dat de aan verzoeker toegekende bescherming in Griekenland effectief is, wordt ontkracht. Verzoeker is op dit punt in gebreke gebleven. In deze omstandigheden is verzoekers verwijzing naar de algemene veiligheidssituatie in Gaza niet dienstig.

Bijgevolg moet er geen inhoudelijk onderzoek worden gevoerd naar de materiële voorwaarden voor internationale bescherming voorzien in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad opmerkt dat een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in principe moet worden beoordeeld in het licht van het herkomstland (RvS 11 september 2014, nr. 228.337; RvS 20 november 2014, nr. 229.251 en RvS 23 mei 2017, nr. 238.301). Waar het beschermingsverzoek niet-ontvankelijk blijkt omdat hij zich nog (redelijkerwijs) kan beroepen op zijn beschermingsstatus in Griekenland, kan de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet bijgevolg niet dienstig worden aangevoerd. De verwijzing naar de situatie in Palestina is in casu niet dienstig voor de beoordeling van het beschermingsverzoek. De situatie wordt namelijk beoordeeld ten opzichte van het land waar verzoeker internationale bescherming geniet, namelijk Griekenland.

5.24. Waar verzoeker doorheen zijn verzoekschrift en aanvullende nota's verwijst naar rechtspraak, dient erop gewezen dat precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. De door verzoeker geciteerde rechtspraak betreft individuele gevallen en heeft geen precedentswaarde die bindend is. Elk verzoek om internationale bescherming dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden, zoals in casu geschiedt.

De verwijzing in het verzoekschrift naar internationale rechtspraak, arresten van de Nederlandse Raad van State en arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is evenmin van die aard dat zij afbreuk kan doen aan het voorgaande. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in Griekenland gebeurt in het kader van een individuele beoordeling van de zaak die voorligt in elk stadium van de asielpprocedure. Feiten en elementen eigen aan elk concreet beschermingsverzoek zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier. Voormelde analyse van de situatie in Griekenland is gesteund op de informatie zoals aangebracht door beide partijen en toegespitst op verzoekers individuele situatie. Waar verzoeker in zijn aanvullende nota verwijst naar een brief opgesteld door verschillende vertegenwoordigers van Griekse organisaties die dateert van 19 november 2025, kan hij evenmin afbreuk aan de bevindingen in de bestreden beslissing. De door verzoeker aangevoerde kritiek op de COI Focus GRECE "*Aide aux migrants*" van juli 2025, doet geen afbreuk aan de gedane analyse, die voldoende steun vindt in de overige gehanteerde rapporten. De Raad herhaalt hierbij dat hij voormeld rapport niet heeft betrokken in zijn besluitvorming.

5.25. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond. De Raad wijst er hierbij bovendien nog op dat de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel inhoudt.

5.26. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS werd gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken.

Verzoeker heeft geen argumenten, gegevens of stukken aangebracht die een ander licht werpen op de motieven die de bestreden beslissing kunnen schragen en evenmin nieuwe elementen ontwikkeld die wijzen op een ontvankelijkheid van het beschermingsverzoek. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Machtsoverschrijding wordt niet aangetoond.

5.27. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële

onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, bijgevolg evenmin leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juni tweeduizend zesentwintig door:

M. MAES TORRES LOREDO, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES TORRES LOREDO